

Huwelijken in het Huis Oranje-Nassau. — Holbewoners onder den rook van Berlijn. — Jhr. Mr. G. L. M. H. Ruys de Beerenbrouck †. — De ex-kroonprins te Doorn. — De huldiging van den heer Henri ter Hall. — Magda Janssens jubileert.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

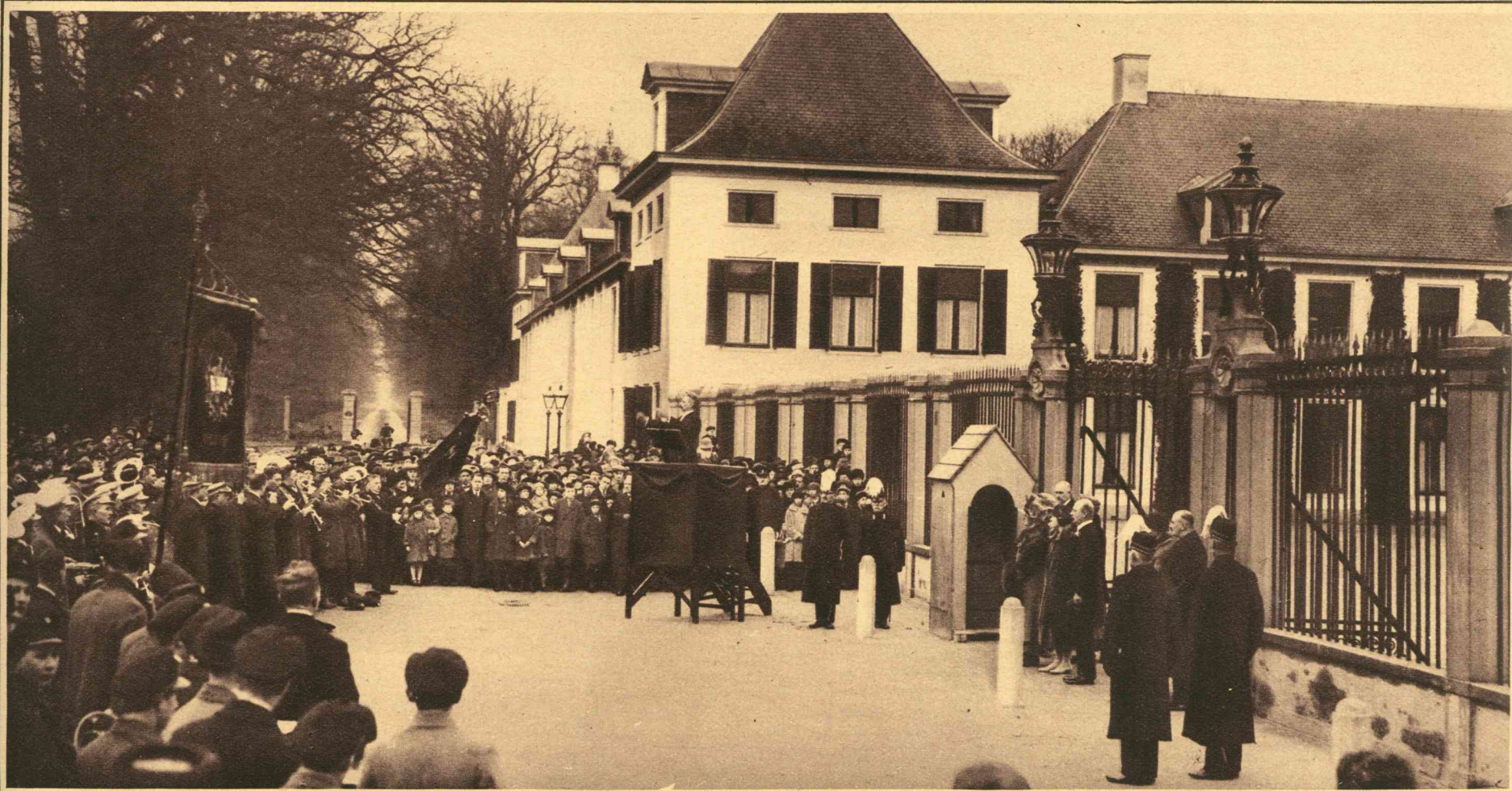
PANORAMA

No. 32 (6) 13DE JAARGANG
10 Febr. 1926

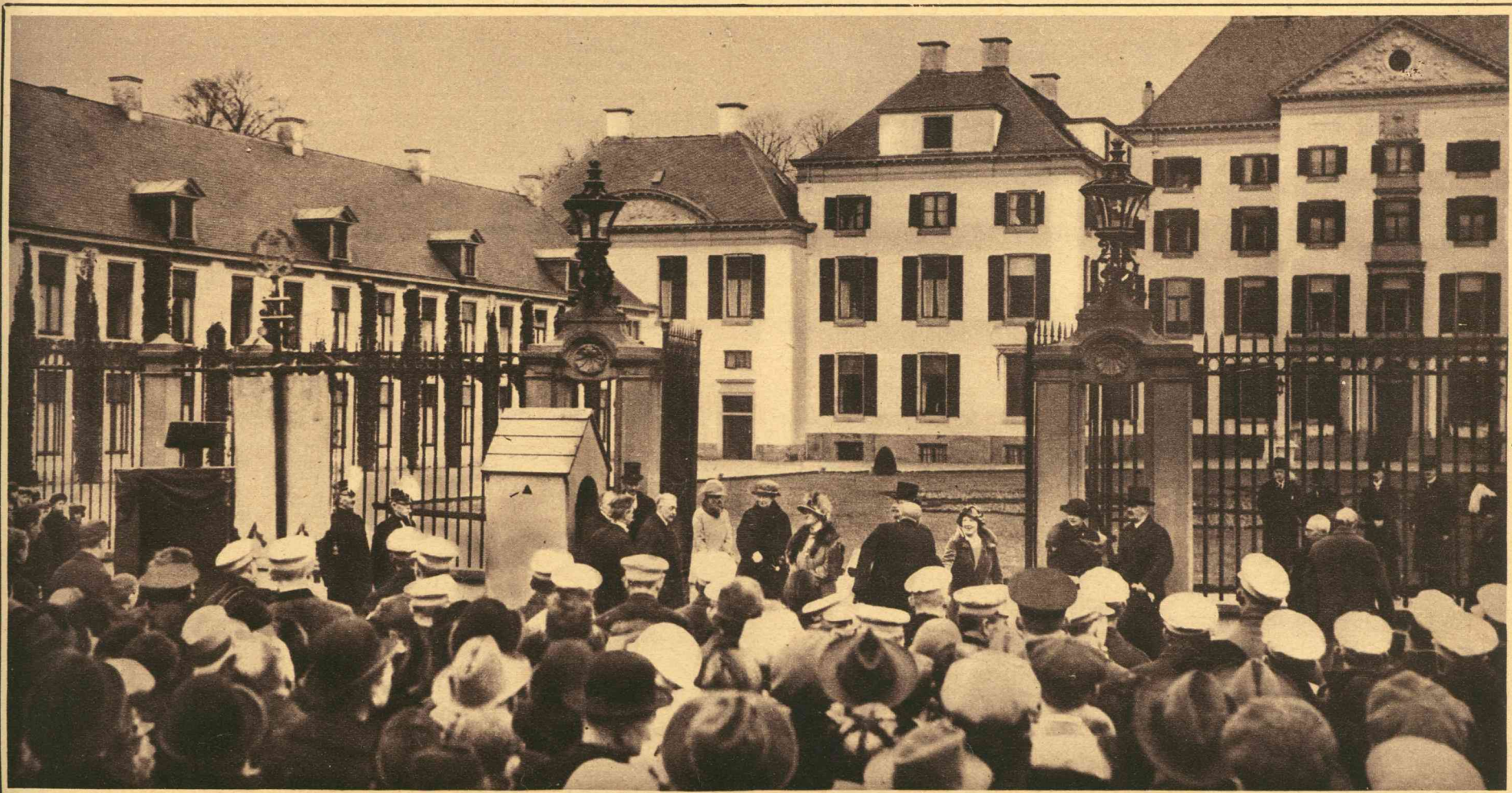
A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 15 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 1.95. Franco per post f 2.20

Het Zilveren Huwelijksfeest van het Koninklijk Echtbaar

Zondagmorgen l.l. hebben de drie muziekcorspen „Soli Deo Gloria”, het „Harmonie-orkest” en „Jeanne d’Arc” aan het Koninklijk Echtbaar een aubade gebracht voor het hek van Het Loo te Apeldoorn. — Een overzichtsfoto tijdens de uitvoering der muzieknummers. Rechts, bij het hek, de Koninklijke Familie.

Het hoofdbestuur der Oranjevereniging en de drie dirigenten der muziekcorspen worden aan de Koninklijke Familie voorgesteld.

HUWELIJKEN IN HET HUIS ORANJE-NASSAU

Het huis Oranje-Nassau, dat sedert den aanvang der negentiende eeuw constitutioneel regeert over Nederland, waarmede het reeds eeuwen tevoren door nauwe banden was gebonden, is een oud, eerbiedwaardig geslacht.

En niet alleen kan het terugzien op voorvaders, die zich op verschillend gebied met roem hebben overladen; die een rol hebben gespeeld in de lotgevallen van een belangrijk deel der wereld — maar het is ook verwant met andere groote geslachten. Reeds de Nassau's, van Duitschen oorsprong, waren met andere dan Duitsche vorstenhuizen verwant, en de Oranje's hebben, nadat Willem de Zwijger hun stamvader was geworden, niets nagelaten om die betrekkingen te verbreden en te verwijden. Dat is natuurlijk immer door huwelijken geschied, gelijk ook door het huwelijk der Koningin de betrekkingen zijn aangeknoopt met het huis van Mecklenburg-Schwerin, dat in de Obotrieten doorluchte voorvaders heeft. Zoo nauw zijn alle deze vorstengeslachten dikwerf verbonden, dat onze Koningin-Moeder — hetgeen velen niet weten — afstammeling is van prinses Caroline van Nassau-Weilburg, die met haar echtgenoot bewoonde het huis, dat thans de

Hendrik toch — in tegenstelling met Maurits, die ongetrouwd bleef — liet twee dochters en een zoon na. De laatste, prins Willem II, versterkte de banden met het

huis te 's-Gravenhage stierf. Zowel Willem II als Willem III huwde een Engelsche prinses. Willem II op 12 Mei 1641 Henriette Maria Stuart, dochter van den ongelukkigen Karel I; Willem III op 14 November 1677 Maria II Stuart, dochter van Koning Jacobus II, dien hij zelf, ter bescherming van den Protestantschen godsdienst, uit het land moest verjagen, waarna hij en zijn vrouw als Koning en Koningin van Engeland den troon bestegen.

Hij stierf kinderloos op 19 Maart 1702 te Hampton Court nabij Londen, en, ware niet in Holland en in Zeeland een nieuw stadhouderloos tijdperk ingetreden, ongetwijfeld ware Johan Willem Friso zijn opvolger geweest. Nu kwam eerst in 1741 diens zoon, bekend als Willem IV, aan het bewind. Hij verenigde alle landen van de Otto'sche lijn der Nassauers. Ook hij trouwde met een Engelsche prinses: Anna, de oudste dochter van Koning George II van Groot-Brittannië, waar inmiddels het huis van Brunswijk-Lünenberg was opgetreden. Hij had twee kinderen: prinses Wilhelmina Carolina, die met den vorst van Nassau-Weilburg trouwde, en prins Willem V, zijn opvolger. Uit het huwelijk van

den vorst van Nassau-Weilburg kwamen tien kinderen voort, en op de afstammelingen dezer, tot wie ook

Anna van Buren, de eerste gemalin van Prins Willem I.

Prins Willem I.

Louise de Coligny, de vierde en laatste gemalin van Prins Willem I.

Maria Stuart, gemalin van Prins Willem II.

Prins Willem II.

Koninklijke Schouwburg te 's-Gravenhage is, en wier opvolgers en opvolgsters men, zou de Grondwet van 1887 onveranderd gehandhaafd zijn geworden, tot den Nederlandschen troon had kunnen roepen. Thans is dat niet meer het geval, maar onze Koningin-Moeder leeft zoozeer het leven van ons volk mee, dat zij deze afstamming niet van noode heeft om als een der onzen te worden gekend en geëerd.

Willem de Rijke en Juliana van Stolberg, wonende op hun stamslot te Dillenburg, hadden een groot aantal zonen en dochters. De broeders van Willem den Zwijger, den meest illustren dezer zonen, hebben, voorzover zij in de geschiedenis der Nederlanden een rol hebben gespeeld, geen belangrijke betrekkingen met zich gebracht. De dochters wel, en aan een dezer, gehuwd met den Keurvorst van den Paltz, dankte Frederik Hendrik de verwantschap met den Winterkoning en zijn ietwat zorgeloze, maar zoo bevallige Engelsche gade, die hier, na den slag op den Witten Berg bij Praag, tientallen van jaren hun hof ten koste van heeren Staten en Stadhouder hebben gehouden. In hun gevolg kwam toen mede gravin Amalia van Solms, die later de echtgenote van Prins Frederik Hendrik werd en als zoodanig de schoonmoeder van den grooten Keurvorst. Frederik

Engelsche vorstenhuis, die reeds via den Winterkoning bestonden. Van de twee dochters was de eene Louise Henriette, wier huwelijksband met den grooten Keurvorst werd gelegd in het paleis aan het Noordeinde, dat nog tegenwoordig koninklijk paleis is. De andere was Albertina Agnes, die de verwantschap met den Frieschen tak der Oranje-Nassau's toehaalde door haar huwelijk met Willem Frederik, den zoon van Ernst Casimir, rechtstreeksch afstammeling van Jan van Nassau, den oudsten broeder van Willem den Zwijger. Zij werd de grootmoeder van Johan Willem Friso, die op 14 Juli 1711 aan den Moerdijk verdronk, en die Maria Louise van Hessen-Cassel, de bekende „Marijken Meu", in onze geschiedenis binnenvoerde.

Willem I, de Zwijger, voor de Nederlandsche geschiedenis de grondlegger van het geslacht der Oranje's, was vier keeren gehuwd. Achtereenvolgens met Anna van Buren, die stierf; met Anna van Saksen, van wie hij zich liet scheiden; met Charlotte de Bourbon, de „Lelie van ons vorstenhuis" geheeten, en met Louise de Coligny, de dochter van den bekenden admiraal, die in de rijen der Hugenoten een groote rol speelde. Van Willem I's zonen

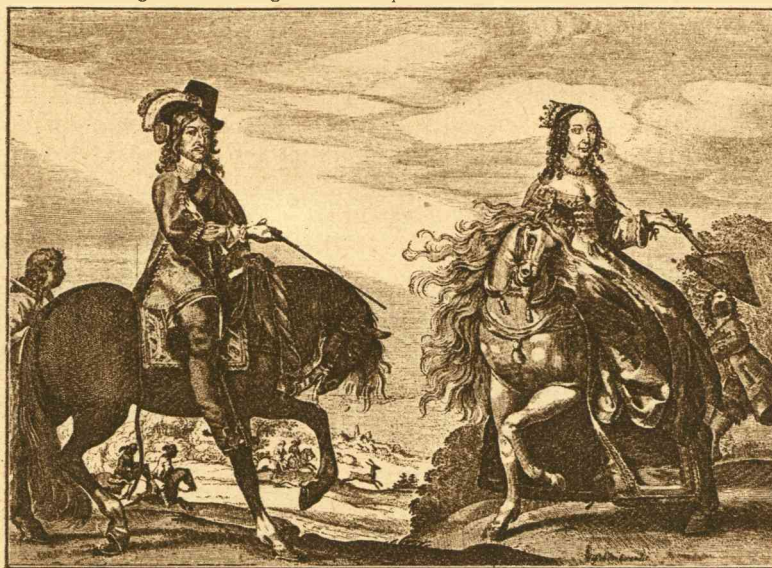
Maria II Stuart, gemalin van Prins Willem III.

Prins Willem III.

Koningin Emma als prinses van Waldeck-Pyrmont behoorde, liet de Grondwet tot 1917 de kroon der Nederlanden, bij gebrek aan andere opvolgers of opvolgsters, overgaan. Willem V huwde met een Pruisische prinses, de bekende Frederica Sophia Wilhelmina, die 9 Juni 1820 stierf. Zij was de zuster van August Willem, prins van Pruisen, waardoor een nieuwe band tusschen de Oranje's en de Hohenzollern gelegd werd. Deze band bracht, na de bekende aanhouding dezer fiere prinses bij Goëjanverwellensluis, Pruisische troepen in ons land. Willemijntje, zooals zij veelal geheeten wordt, was niet alleen een mooie vrouw, gelijk de gebruikelijke pastelteekeningen dier tijden aantoonen, maar zij was ook een vrouw met een bijzonder karakter, die haar eigen plaats in de galerij der Oranje's inneemt.

Prins Willem V had twee zonen en een dochter. De dochter trouwde met den erfprins van Brunswijk-Wolfenbuttel, die de zoon van prinses Augusta van Groot-Brittannië was. Een der zonen, Willem George Frederik, deed na 1795 als veldtuigmeester in het Oostenrijksche leger dienst, en stierf te Padua. De andere zoon was de latere souvereine vorst, de in 1815 gekroonde Koning Willem I. Hij was getrouwd met Frederica Louise Wilhelmina, een dochter van den toenmaligen

De „Grooten Keurvorstin" en zijn gemalin Louise Henriette, prinses van Oranje.

is, behalve Prins Maurits en Prins Frederik Hendrik, vooral bekend de ongelukkige Philips Willem, die jarenlang in Spaansche gevangenschap zuchtte, en die, na zijn terugkeer, op ongeveer vijftigjarigen leeftijd trouwde met prinses Eleonore de Bourbon-Condé. Willem I's oudste broeder, Jan van Nassau, die den grondslag legde voor de Unie van Utrecht van 1579, was achtereenvolgens met Magdalena van Waldeck, met Elisabeth van Leuchtenberg, met Cunigonda Jacoba van den Paltz en met Johannette van Sayn-Wittgenstein gehuwd. Een zijner zonen was Willem Lodewijk, de latere Stadhouder van Friesland; een andere Johan van Nassau-Singen, die ook weer met een Waldeck huwde; een derde Ernst Casimir, die zijn broeder Willem Lodewijk in Friesland opvolgde, en wiens zoon Willem Frederik met de reeds genoemde Albertina Agnes trouwde. Een der beide zonen van dien Johan van Nassau-Singen was Joan Maurits, die gouverneur van Brazilië werd, en die ongetrouwd op 20 December 1679 in het door hem gestichte Maurits-

Prinses Anna van Hannover, gemalin van Prins Willem IV.

Prins Willem IV.

Prinses Frederica Sophia Wilhelmina, gemalin van Prins Willem V.

Prins Willem V.

Frederica Louise Wilhelmina, gemalin van Koning Willem I.

Koning Willem I.

Württemberg trouwde; daarna op 7 Januari 1879 te Arolsen met de tegenwoordige Koningin Emma. Koning Willem III was, gelijk zijn vader en zijn grootvader, groot-hertog van Luxemburg. Bij zijn dood echter ging de regeering van dit groothertogdom over op den tak van Willem Belgicus, stammende uit het geslacht der Nassau-Weilburgs. Groothertog Adolf trad op, na wiens dood de zoo liefvallige groothertogin aan het bewind kwam, dat voor haar slechts korten tijd zou duren.

Prins Frederik, de broeder van Koning Willem II, had twee dochters: prinses Louise en prinses Marie. De eerste trouwde op 19 Juni 1850 met den toenmaligen kroonprins, den lateren Koning Karel XV van Zweden en Noorwegen. Uit dit huwelijk sproten twee kinderen voort, van wie een dochter, de latere Koningin Louise van Denemarken, met bijna alle vorstenfamilies van Europa verwant werd. Prinses Marie trouwde op 18 Juli 1871 met vorst Wilhelm

Anna Paulowna van Rusland, gemalin van Koning Willem II.

Koning Willem II.

Koning van Pruisen; hij hertrouwde, drie jaren na haar dood, met gravin d'Oultremont, nadat hij tevoren als Koning was afgetreden. Uit zijn huwelijk werden twee zonen en twee dochters geboren. De twee dochters waren prinses Pauline en prinses Marianne; de eerste reeds op zesjarigen leeftijd gestorven, de andere in 1830 getrouwd met prins Albert, den zoon van koning Frederik III van Pruisen. De zonen waren prins Frederik, die met prinses Louise, een dochter van Koning Frederik Willem III van Pruisen trouwde, en Koning Willem II, die door zijn huwelijk met grootvorstin Anna Paulowna banden legde tusschen het huis van Oranje en dat van Romanof. Banden met de Russische vorstenfamilie, die door het huwelijk der Koningin met Prins Hendrik weer werden versterkt.

Koning Willem II had een dochter en drie zoons. De dochter, prinses Sophie, trouwde met Karel Alexander, groothertog van Saksen-Weimar-Eisenach. Een der zonen was prins Alexander, die ongehuwd stierf; een andere de bekende prins Hendrik, ook 's Konings stadhouder in Luxemburg, die achtereenvolgens met een prinses van Saksen-Weimar en met eene van Pruisen trouwde. De derde zoon was Koning Willem III, die op 18 Juni 1839 met prinses Sophie van

Sophie van Württemberg, eerste gemalin van Koning Willem III.

Koning Willem III.

Koningin Emma, van Waldeck-Pyrmont, tweede gemalin van Koning Willem III.

von Wied, uit welk huwelijk verschillende prinses en prinsessen van Wied zijn voortgesproten, die meer dan eens hier te lande bij feestelijke gelegenheden aanwezig waren.

Op 7 Februari 1901 trouwde Koningin Wilhelmina, de eenig overgebleven afstammeling van Koning Willem

III, die zijn drie zonen, alle drie overigens ongehuwd, ten grave moest dragen, met Hertog Hendrik van Mecklenburg-Schwerin. De vorsten van Mecklenburg-Schwerin stammen, gelijk bekend is, uit een oud en voornaam geslacht, dat ook zijn vertakkingen in vele vorstelijke families, vooral in Duitschland, heeft. Hebben ijverige genealogische onderzoekers weten na te speuren, dat het geslacht der Oranje's en Nassau's teruggaat tot aan de tijden van Koning Dagobert, dus tot de zevende eeuw; hebben zij weten aan te toonen, dat de banden van dit geslacht reeds terugreiken tot op het oogeblik, dat Zutphen aan Gelder werd toegewezen — de voorvaderen van Hertog, thans Prins Hendrik reiken ook tot eeuwen terug. Het blijkt uit 't bovenstaande wel meer dan voldoende, dat de Oranje's, al waren zij tot aan het einde der achttiende eeuw „slechts" stadhouders en geen vorsten of koningen, luister genoeg van zich deden uitgaan om huwelijken te sluiten met de machtigste vorstengeslachten van dien tijd.

Waarbij niet uit het oog moet worden verloren, dat de eischen van godsdienst en politiek bij het sluiten dier huwelijken een woord meespraken, en zonder twijfel aanleiding zijn geweest, dat die huwelijken in wat schijnbaar eenzijdige Engelsche en Duitsche richting werden gesloten!

DE ZONDERLING

DOOR JOSMÉE

Zijn entree was niet bijzonder gelukkig. Toen hij mijn kamer binnenkwam, zeide hij: „Ik kreeg daar juist in uw straat een vuiltje in mijn oog." Hij gaf den klemtoon op „uw straat", alsof hij mij aansprakelijk wilde stellen voor de vuiltjes in de straat, waarin ik woonde. Ik raadde hem aan straks naar een apotheek te gaan en het daar er uit te laten nemen, niet zijn oog, maar het vuiltje, hetgeen hij mij beloofde. Toen noodigde ik hem uit plaats te nemen, waaraan hij gevolg gaf. Ik hoorde een akelig klagend geluid, maar hij scheen behalve een vuiltje in zijn oog ook nog watjes in zijn ooren te hebben. Hij gaf ten minste in het geheel geen blijk iets verdachts gehoord te hebben. Ik zeide hem toen: „Ik geloof dat u ergens op zit." Maar hij antwoordde mij: „O — neen, mijnheer, ik zit op mijn jas." Daar het piepen bleef aanhouden, zei ik tamelijk kribbig: „Neen, mijnheer, dat is niet uw jas, u zit op mijn jonge poes!" Toen stond hij eindelijk op. De kat vloog van den stoel en sprong een paar maal in het rond, al trachtend zijn staart te pakken, zeker om te onderzoeken of deze, na het gewicht van mijn nieuwen bezoeker, nog vast genoeg zat. Ten tweeden male verzocht ik hem te gaan zitten en keek hem toen vragend aan, want ik wist nog

steeds niet, met wien ik te doen had en het doel van zijn bezoek.

Hij scheen gedachtenlezer te zijn, want op mijn vragenden blik antwoordde hij: „Ik ben Bokkingh met h."

Ik dacht, dat hij bedoelde met hom, maar dat scheen op een vergissing te berusten, want hij vervolgde: „Ik zeg altijd met h, omdat ik Bokkingh zonder meer zoo gewoon vind."

Daarin stemde ik toe, bokking met brood of met salade en gebakken aardappeltjes is veel aangenamer.

„En, mijnheer Bokkingh, wat kan ik voor u doen?" vroeg ik hem.

„Ik zoek bezigheden, mijnheer, en nu wilde ik vragen of u mij daaraan kunt helpen."

„Gaat u eens naar mijnheer Derksen," raadde ik hem aan. — „Daar ben ik al geweest," zeide hij, „maar die heeft mij juist aangeraden naar u toe te gaan, maar ik mocht u niet zeggen, dat hij het gezegd had."

„Dat is een ingewikkelde zegerij; die mijnheer Derksen houdt er meer van die vriendelijkheden op na," vervolgde ik toen, „ik zal dan maar eens over uw voorstel nadenken en u mijn besluit dan schriftelijk mededeelen."

Hij gaf mij zijn adres, waarna ik opstond om te kennen te geven, dat ik de conferentie als geëindigd beschouwde. Hij verrees ook van zijn stoel en vroeg nog naar een apotheek in de omgeving, die ik hem aanduidde. Hij bedankte mij vriendelijk, ook voor het toegestane onderhoud en ik wenschte hem het beste en met zijn oog en met zijn bezigheden.

Om mijn hersens wat op te frischen ging ik 's middags wandelen en bezocht daarna Derksen om naar Bokkingh te informeren.

Ik zei tegen hem: „Ik moet van jou hom of kuit hebben over Bokkingh."

Hij begreep mij direct, hetgeen voor hem pleitte en hij antwoordde mij dan ook:

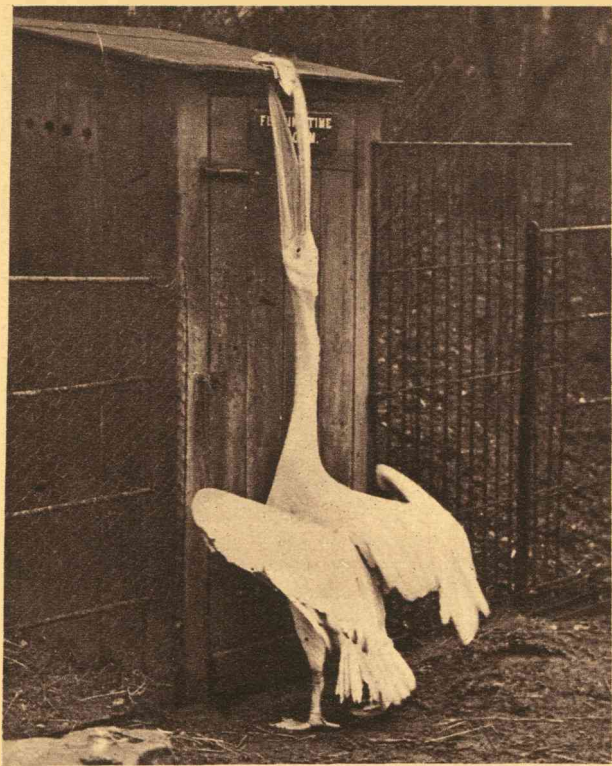
„Dat kan gebeuren, ik ken den mensch en de vischsoort, die stemmen aardig overeen, maar als je het mij eerlijk vraagt, heb ik liever met de laatste dan met den eersten te doen. Ik zal je eens gauw ver-

Moderne Kunst

De jonge, veelbelovende moderne kunstschilder Alex Asperslagh zal van 15 Februari tot 15 Maart a.s. een aantal van zijn werken exposeren in den Kunsthandel „Opgang" te Amsterdam. O.a. zal er ook aanwezig zijn bovenstaand schilderij, „Het Haagsche Bosch in den Winter" voorsteiend, dat opmerkelijke kwaliteiten vertoont.

Èen uiterste krachtsinspanning.

De Pelikaan uit den Londenschen Dierentuin in een niet-alliedaagsche houding bij het verschalken van een vischje.

tellen wat een zonderling die 'Bokkingh is.' — Dat „eens gauw vertellen" duurde bij hem anderhalf uur en ik moest mij haasten om op tijd thuis te komen voor mijn diner.

Maar een zonderling was die Bokkingh zeker! Het was een man naar de letter en van de klok. Hij hield er een eigen spelling op na, een vereenvoudigde kon ik het niet noemen, ten minste de brief, dien Derksen mij dien middag liet zien, geleek meer op Hottentotsch dan op Hollandsch. Niet dat ik Hottentotsch versta of schrijf, maar ik stel mij voor, dat het er zoo moet uitzien. Hij scheen dol op klinkers te zijn, hij plaatste er meestal drie zelfde naast elkaar, als het er even bij door kon, soms vier, hetgeen den brief nu niet direct duidelijker maakte.

Ik schreef hem eens een briefje, dat hij zich bij den koffiemakelaar Landberg moest gaan vertoonen om een betrekking te vragen. Daar ik bevreesd was, dat hij met zijn uitgebreide spelling de mijne erg bekrompen zou vinden, plaatste ik onder mijn brief een los letteralfabet met de mededeeling, dat hij uit dien voorraad zooveel aanvullingen in mijn woorden mocht maken als hem goed dacht.

Derksen had mij verder van hem verteld, dat het erg lastig was met hem te wandelen, ten minste als je hem vrijuit namen op deuren of opschriften op winkelruiten liet lezen, en geblinddoekt met hem te wandelen was nog lastiger en dat zou Bokkingh vermoedelijk zelf niet goed vinden.

Hij liep eens met hem in een straat, toen hij onverwachts bij een huis stil stond en daar tweemaal belde. Derksen had hem natuurlijk gevraagd of hij daar zijn moest, maar Bokkingh had gezegd, dat hij alleen deed, wat op dat naam-bordje stond. Op het bordje stond: „J. Meyer, Kleermaker. Verzoeken tweemaal te bellen". Derksen liep maar dadelijk met hem verder, omdat hij dien middag geen lust in een bokspartijtje met een kleermaker had. Verderop ging Bokkingh een melkwinkel binnen en vroeg daar aan de juffrouw of zij er bezwaar in had hem een flesch melk te verkoopen. De juffrouw had natuurlijk geen enkel bezwaar en wilde er wel meer dan een verkoopen. Hij had gedacht, dat zij het liever niet deed, omdat op de ruit stond „Melk verkrijgbaar per glas" en hij had geen glas bij zich. De juffrouw dacht natuurlijk met een volslagen gek te doen te hebben, hetgeen niemand haar zal hebben kwalijk genomen. Een andere aardigheid van hem was (hij noemde het ten minste aardig), om als hij in een étalage een grooten stapel sponzen zag, den winkel binnen te gaan, daar zeer aandachtig rond te kijken, zoodat de arme winkelier dacht minstens met een inspecteur der belastingen of een deurwaarder te doen te hebben en dan onnoozel te vragen: „U verkoopt zeker geen sponzen?"

Met de politie was hij uiterst voorzichtig. In zijn trouwen had hij zich een der eerste dagen op het politiebureau tot een inspecteur gewend met de vraag, hoe laat of men met kleedjes kloppen kon beginnen, omdat er alleen maar in de verordening stond, dat men het na half negen niet meer mocht doen.

De burens hadden op hem de klokken gelijk kunnen zetten: mijnheer Bokkingh gaat naar kantoor, dus is het 8 uur 45; het is 12 uur 15, mijnheer komt terug.

Zijn vrouw beleefde ook veel plezier van den nauwkeurigen en op de letter zijnden man. 8 uur 44 kreeg zij 's morgens een afscheidskus, 12 uur 16 een welkomstkus en dan weer één uur 44 een afscheidskus en 5

uur 45 een welkomstkus en ten slotte 's avonds 11 uur 10 een nachtkus. Daar ging nooit een seconde van af en er kwam nooit een kusje bij, uitgezonderd op hooge feestdagen als verjaardagen, herdenkingsdagen of bij ongelukken als begrafenissen, ziekten, herdenking trouwdag enz.

Al deze uitvoerige inlichtingen over Bokkingh, mij door Derksen medegedeeld, deden mijn hoop om hem een betrekking te bezorgen, danig verminderen. Bij mijn eerste aanbeveling had ik echter al succes, daar hij als boekhouder bij den koffiemakelaar Landberg kon komen. Bokkingh telefoneerde mij deze blijde tijding zeer verheugd en wenschte mij den anderen morgen persoonlijk te komen bedanken. Ik liet vlug de straat aanvegen, zoodat er geen vuiltje aan de lucht was en bracht mijn poes zoo lang naar de keuken. Zijn en mijn vreugde waren echter van korten duur en na veertien dagen kwam hij zijn bedankje terughalen en nog eens mijn hulp inroepen. Hij had met zijn patroon verschil

IK VIND GEEN WOORDEN.

Waar wieg'lende wilgen bij beken en vliet
Zich spiegel'n in 't heldere water,
Waar 't vogeltje vredig z'n schallende lied
Vermengt met der beken geklater,

Daar heb ik zoo heerlijk en rustig gedroomd,
Vaag starend naar groenende landen,
Naar weiden met zilver beneveld, bedoomd,
Naar sterren, die heimlik ontbrandden.

Daar heb ik zoo vaak in de stilte gewacht,
Wanneer er de dag was aan 't zinken,
Den helderen slag, die, weergalmend met kracht,
Zoo luid door de wouden kan klinken.

Dat zalig gezang, dat het vogeltje zingt,
Zijn lied, dat me ontroerde en bekoorde,
Dat ruischend en bruisend zijn gorgel ontspringt!
En trillende vloeit langs de boorden.

Daar word ik van wondere droomen vervuld:
Het plechtige, de sterren, de akkoorden.
Daar worden m'n oogen met tranen gevuld.
'k Wil danken, doch vind er geen woorden.

Rosa Corthauts.

van meening gehad en was opgezegd geworden. De aanleiding was een zeer kleine oorzaak, maar Bokkingh zorgde er voor dat het spreekwoord niet voor niets gefabriceerd is: „Kleine oorzaken hebben groote gevolgen". Zijn patroon had hem om half zes verzocht, daar de jongste bediende dien

Èen gouden huwelijksfeest.

Het echtpaar Sloet—Koelman te Enschede, dat de vorige week in goede gezondheid zijn 50-jarig huwelijksfeest vierde.

dag ziek was, even een kistje sigaren voor hem te halen. Bokkingh ging altijd prompt op dit uur naar huis, omdat hij ook altijd prompt negen uur kwam en toen zei hij dan ook, dat het half zes was, waarop Landberg antwoordde, dat die winkel open was tot negen uur, dus dat dit niets hinderde. Hierop antwoordde Bokkingh weer, dat het daarom niet

Het bevalt hem blijkbaar nogal.

Een jong leeuwje wordt door zijn oppasser gewassen.

ging, maar dat half zes zijn tijd was. Landberg was kwaad geworden en had geantwoord, dat als het daar niet om ging, dan ging het heel goed, dat Bokkingh den eersten een andere betrekking zocht. Zoo ging Bokkingh op tijd naar huis en bleef zijn patroon zonder sigaren achter.

Ik had nog een goede relatie voor hem en daar stuurde ik hem op af. Ik had indertijd in een muziekhandel een mondharmonica van zeven stuivers gekocht, en nu vond ik, dat zij voor die klandizie mijn beschermeling wel in betrekking konden nemen.

Of Bokkingh als geroepen kwam of dat de mondharmonica het deed, ik weet het niet, maar hij werd aangenomen. Na een week kreeg ik een beleefd briefje met het verzoek om alsjeblijft geen gekken meer op hen af te sturen. Ik wachtte geduldig op Bokkingh, die zou mij de zaak wel ophelderen. Hij kwam mij dan ook vertellen, dat die patroon een leugenaar was en hij daar niet bij kon werken. Er was een dame bij hem geweest om een piano te koopen, waar zijn patroon een bordje „Verkocht" op gezet had. De dame wilde beslist die piano hebben en was dus onverrichter zake heengegaan. Toen de patroon het hoorde, was hij woedend tegen Bokkingh uitgevaren, dat bordje was „reclame" geweest, het publiek is nu eenmaal net als kinderen: het wil hebben, wat niet meer te krijgen is. Bokkingh had moeten zeggen, dat hij zijn uiterste best zou doen hetzelfde merk van de week nog te sturen. De patroon was nijdig en Bokkingh sputterde tegen „Verkocht is verkocht, dan hadt u het er maar niet op moeten zetten!"

De week er op stond hij weer op de keien.

Mijn geduld is oneindig en zoo hielp ik hem weer aan een baantje op een dagbladbureau voor nachtarbeid. Het kostte mij wel veel moeite om hem aan zijn verstand te brengen dat een dagblad nachtwerk kon hebben, maar hij ging er toch naar toe als corrector.

De eerste paar nachten viel hij er in slaap en kon hij aan den veranderden tijd en levenswijze moeilijk gewennen.

De klokken der burens liepen verkeerd, omdat zij ze niet meer op Bokkingh konden gelijkzetten en zijn vrouw werd op de ongeregelde tijden gekust. Maar het ergste was toch de ruzie op de zetterij: hij kwam geregeld klinkers tekort in de drukproeven en het slot was weer ontslag.

Toen speelde ik mijn laatste troef voor hem uit en zeide hem, dat hij niet meer mocht terugkomen; hij heeft gelukkig woord gehouden. Ik beval hem aan als portier in een zuigelingenklinik, hij is er op afgegaan en aangenomen.

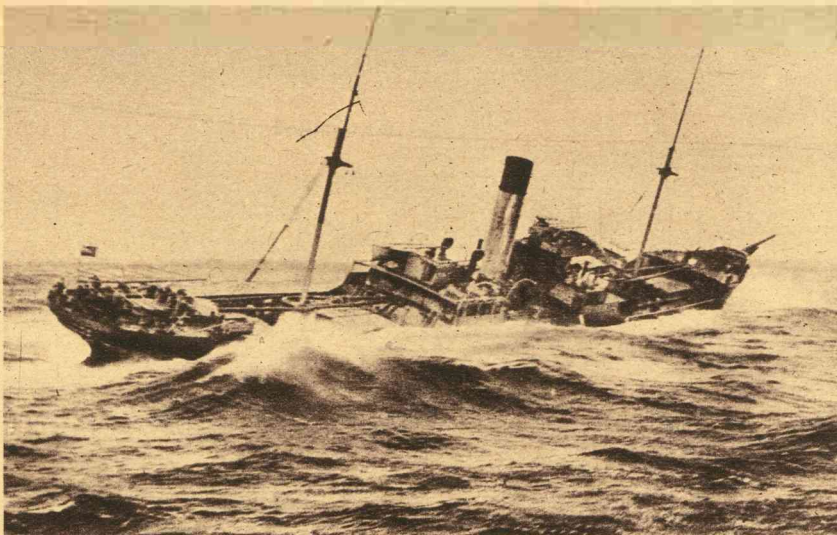
Ik hoorde nooit, dat hij verkeerde zuigelingen aan de moeders teruggaf, maar hij met zijn stiptheid en nauwkeurigheid zal ze ook wel genummerd hebben om verwarring te voorkomen.

Een jaar later ontmoette ik Derksen en vroeg hem of hij wist, wat Bokkingh uitvoerde? „O — die is op tijd gestorven," antwoordde hij.

„Hoe bedoel je dat?" was mijn wedervraag.

„Wel, hij had de vorige maand kou gevat, daar is longontsteking bij gekomen en de dokter zeide tegen zijn vrouw, toen er geen genezing meer mogelijk was, dat hij nog twee uur te leven had. Het was toen drie uur. Bokkingh scheen dat gehoord te hebben en om den dokter niet te blameeren, was hij precies vijf uur dood."

„Arme precieze stakkerd!" besloot ik.

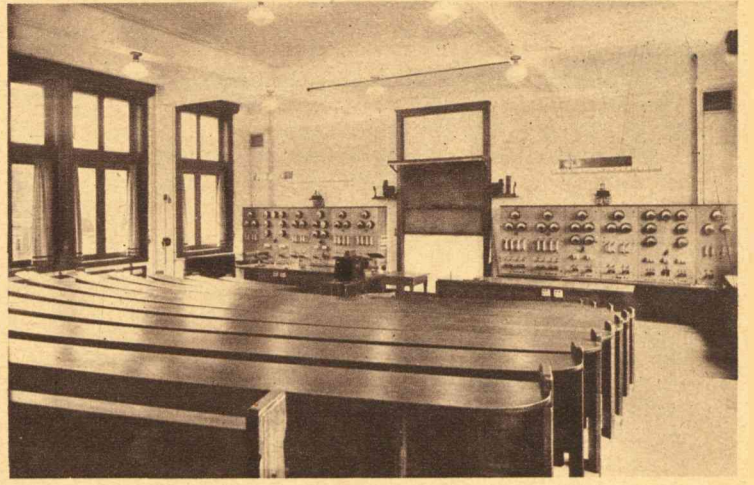
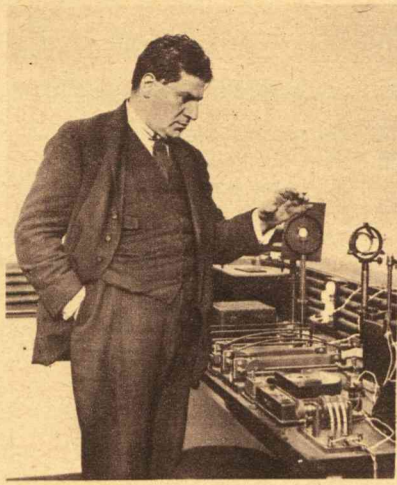
De schipbreuk van de „Antinoe"

De vorige week leed het Engelsche s.s. „Antinoe" tijdens een hevigen storm schipbreuk op den Atlantischen Oceaen. De „President Roosevelt" slaagde erin, de bemanning, die uit 25 koppen bestond, te redden. Links: het wrak. Rechts: het weerzien van den kapitein der „Antinoe" en zijn vrouw te Plymouth, waar de bemanning aan land is gezet.

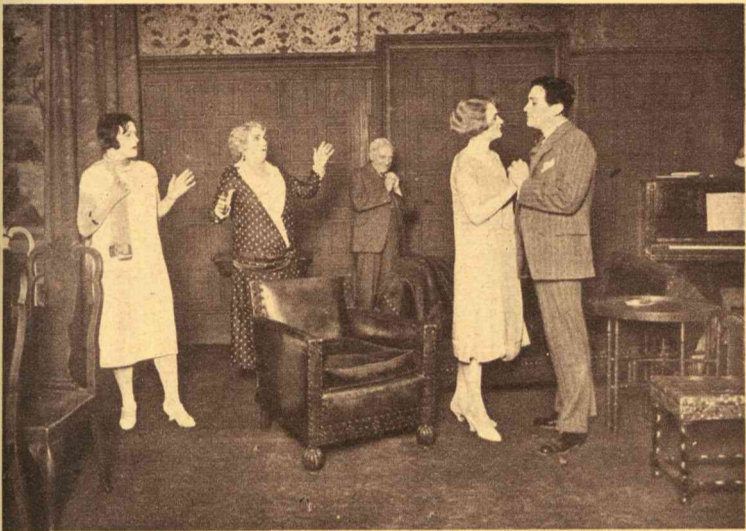

Van Heinde en Verre

Het nieuwe Fysisch Laboratorium der Rijksuniversiteit te Utrecht, dat den 9en dezer maand in gebruik genomen is. Links: de fraaie achterzijde van het laboratorium-gebouw. Midden: de directeur van het laboratorium, Prof. Dr. L. S. Ornstein, een geleerde van groote vermaardheid. Rechts: Een kijkje in de groote collegezaal.

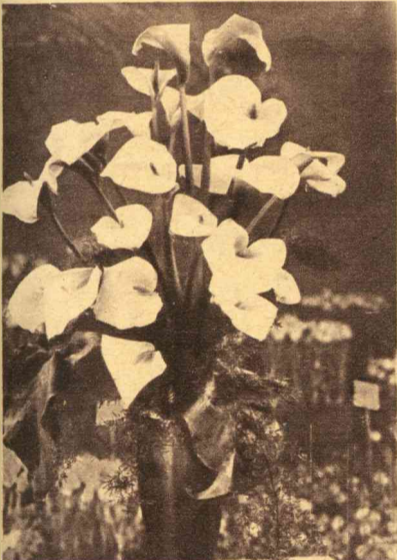
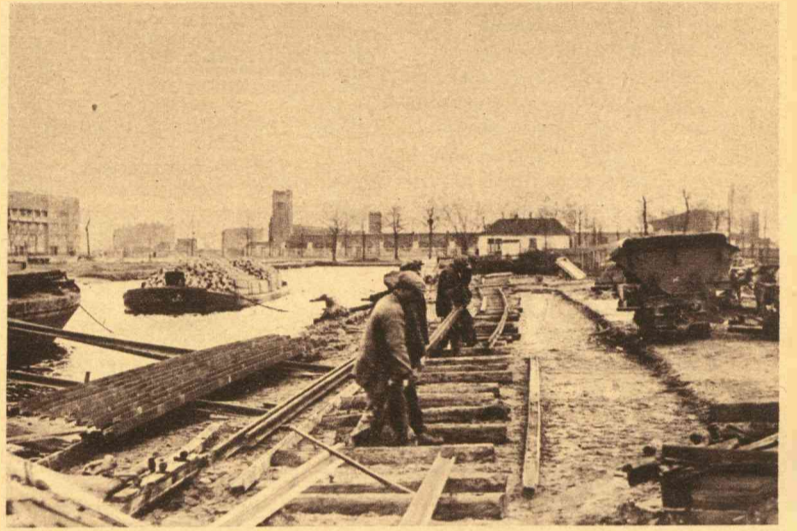

Links:
Scène uit „De Zonderlinge Bruidegom”

van Joh. W. Broedelet, dat door het Rotterdamsch-Hofstad Tooneel wordt opgevoerd. V.l.n.r.: Jo de Boer v. Walraven - Elly Engelburg; Mevr. Schwab-Welman - Mevr. v. Brandeler; Herman Schwab - Hugo van Brandeler; Rie Gilhuys - Hetty; Jacques Reule - Dr. Rijnstee.

Rechts:
De Olympiade 1928

De vorige week heeft men een aanvang gemaakt met de werkzaamheden voor het nieuwe Stadion waarin de Olympiade in 1928 zal worden gehouden. — Het afladen en leggen der rails voor den aanvoer van 't materiaal!

Van de Bloementoonstelling te Rijnsburg
Een inzending zeer fraaie Aronkelken.

De opening van het Parlement in Engeland

De Koning en Koningin in de gouden koets onderweg naar het Parlement. De soldaten links op den voorgrond brengen het koninklijk echtpaar met de vaandels den militairen groet.

De watersnood-collecte te Haarlem
Niemand werd vergeten. Zelfs de dienaar van den heiligen Hermandad werd „aangeschoten”. — Waaron ook niet?

Holbewoners onder den rook van Berlijn

Voor eenige dagen ontdekte men op een losplaats voor zand bij Berlijn, ondergrondse woningen. Echter niet uit een vóórhistorisch tijdperk! De bewoners hebben er pas een jaar geleden hun hollen gegraven. De ontdekking van een dergelijk feit onder den rook van een werelds:ad, is echter niet minder interessant, zij het dan uit een ander oogpunt

Het verkeer te Rotterdam

De nieuwe brug aan het z.g. Lage Erf, aan het einde van den N. Binnenweg Delfshaven—Rotterdam, die de vorige week in gebruik werd genomen.

ALS 'T WINTER WORDT...

DOOR AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Mevrouw... uw kopje koffie..." Onhoorbaar zacht was de kamerdeur opengegaan en geruischloos sloften de oude voeten van Bet over het dikke Smyrnakleed.

Wrevelig wendde de oude mevrouw Van Waning zich om... zij had niet geslapen... wel neen, zelfs niet gedut of zoo... maar van zoo'n gesluip zou iedereen schrikken.

„Zet maar neer," sprak ze kort, met een gebiedend gebaar van de rimpelige oude hand naar het kleine tafeltje naast haar.

Even klonk een discreet geluidje van het neerzetten van het kopje... dan was alles weer stil.

Driftig wendde zij het sneeuw witte hoofd om.

„Ben je nu nog niet..." maar Bet was geluidloos weer heengegaan...

In de zeldzaam levendige, zwarte oogen kwam een booze blik van onwil en verzet.

O, die stilte... die verschrikkelijke stilte... dat zachte, gedempte praten... dat liefjes doen en voorzichtig om de oude vrouw te sparen... Zij zou het hun wel toe willen schreeuwen, dat ze het niet kon uithouden, dat ze er gek van werd... gek... gek!

Na haar ziekte van het vorige jaar was het begonnen... Eerst hadden ze haar met een verpleegster willen opscheppen... maar daar had ze gauw een eind aan gemaakt. Wat dachten ze wel... ze was nog niet hulpbehoevend...

Nu ja... ze was bijna honderd... wat zou dat dan nog... was dat zooiets bijzonders? Werden er niet iederen dag menschen honderd jaar... overal... en altijd door? Was dat iets om zoo'n kouwe drukte over te maken...?

Was het dan soms uit als je honderd was... omdat je honderd was? Moest je dan maar dood... weg, voor goed... omdat je je tijd gehad had... omdat je plaats moest maken voor anderen... werd je dan een onbescheidene aan den levensdich... al vroeg je nog zoo weinig...?

Een bitter lachje speelde om den ouden mond... Vroeg zij weinig...? Had zij ooit weinig gevraagd...? Was zij ooit met weinig tevreden geweest?

Nooit! kreet het oude opstandige hart, nooit! Steeds had zij naar het hoogste gegrepen en... ach, hoe wreed was telkens de ontgoocheling geweest...

Als verwend, rijk, mooi, jong meisje was zij den man gevolgd, dien zij afgodisch liefhad en hoe kort — hoe akelig kort geleek het nu na meer dan een halve eeuw — had haar geluk geduurd... Reeds na enkele jaren, kort na de geboorte van haar eerste kind, had Willem haar reeds bedrogen... met haar beste vriendin...

In haar smart was zij even heftig en onbeheerscht geweest als in haar kortstondig geluk...

Daarop was de verzoening gevolgd... een tijd lang was alles goed gegaan... Toen was de jongen geboren. Jaren van rust en welvaart waren gevolgd...

Dr. S. D. Pyzel,

oud-redacteur van het dag- en weekblad „De Amsterdammer" en secretaris van de Maatschappij tot Bevordering der Toonkunst, is op 79-jarigen leeftijd overleden.

Tot de ontdekking kwam, dat Willem nimmer opgehouden had haar ontrouw te zijn...

Van dien dag af was haar uitbundige spontane natuur als verkild en verstart...

vurige poelen de groote, donkere oogen blonken. Vader met z'n daverenden lach, met z'n jongsachtige vlugheid en z'n onvermoeibare kracht, Vader, die alle sommen kon oplossen, alle Fransche werkwoorden, alle Duitsche meervoudsvormen wist, die algebra en latijn kende... Vader vormde met Ina en Karelte als het ware een apart gezin in het gezin... een soort driemanschap, waar de moeder geen deel aan had.

Nu was Willem al lange jaren dood...

De kinderen waren getrouwd en weg... Nu zat ze hier voor het raam...

Driftig roerden de nog sterke vingers het lepelje door de koffie.

Ik zit hier op m'n dood te wachten... flitste het door haar denken...

Dat was een gedachte, die haar den laatsten tijd niet meer losliet...

Met schrijnende duidelijkheid voelde zij de leegte van het nuttelooze van haar bestaan.

Iets van de oude heftigheid deed een knagend verzet in haar wroeten om het hulpeloze daar neerzitten... de beenen wilden niet meer mee...

De gezelschapsjuffrouw — die bij lange na geen benijdenswaardige betrekking had — legde ook alweer voorzichtig en geruischloos het grove breiwerk en het ochtendblad met het vergrootglas naast haar neer en ging dan „aan het huishouden", wel wetend, dat zij het niet behoefde te wagen ongeroepen weer te verschijnen.

Langzaam sloeg de torenklok twaalf heldere, na-dreunende slagen, waarvan het wegstervend geluid leek te blijven hangen in de heldere vrieslucht.

Even daarna klonken vele stevige voetstappen onder het raam... rauwe jongensstemmen schalden in de winterklare lucht.

Een sneeuwbal ketste tegen het raam... Dat was de Ambachtsschool, die uitging...

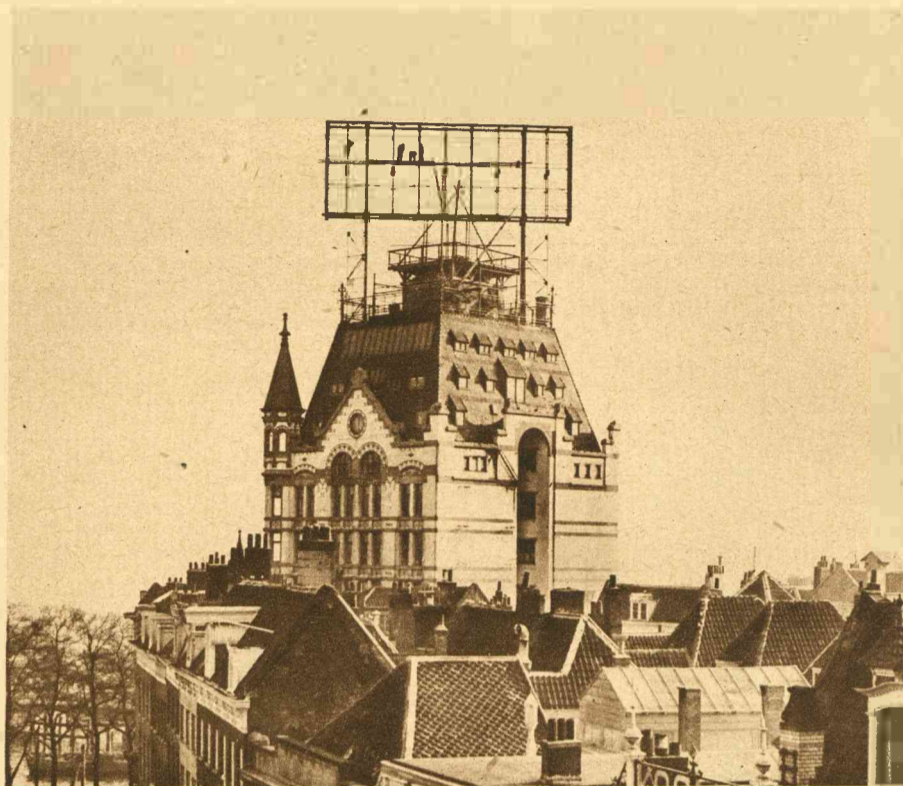
Moelijk kwam de oude vrouw overeind, met een driftig gebaar gooide zij de plaid van zich af en begaf zich naar het raam...

Die jongens... iederen morgen kwamen zij langs om half negen... en dan weer om 12 uur... en 's middags nog twee maal. Alleen 's Zaterdagmiddags niet... dan was er vrij...

Met haar scherpe, verziende oogen tuurde zij door het glas... zij kende ze allen van gezicht... een enkele had bij het per ongeluk vrijmoedig naar binnen kijken wel eens even verlegen de pet gelicht voor de oude dame met het sneeuw witte haar, die altijd op haar stoel vlak voor het raam zat...

Die jongens hoorden bij haar leven... vaak droeg er een een voleindigd werkstuk op z'n schouder naar huis... een handdoekenrekje... een kapstok... een mangelbak... Dan knikte het oude hoofd onmerkbaar-goedkeurend... in blij medeleven. Soms kreeg zij een ingeving om tegen het raam te tikken... om de jongens toe te knikken... ze binnen te roepen en te vragen... ja, wat moest zij ze vragen... of ze iets gebruiken wilden natuur-

gen... ja, wat moest zij ze vragen... of ze iets gebruiken wilden natuur-

Een geweldige lichtreclame op het Witte Huis te Rotterdam.

Boven op het Witte Huis wordt een groote lichtreclame aangebracht. — Een interessante foto, tijdens de werkzaamheden genomen. Men krijgt een indruk van de hoogte, waarop de werklieden hun arbeid verrichten, indien men naar den linker benedenhoek van de foto kijkt, waar men nog net de Maas kan zien.

Zij werd de stugge, eenzellige, norsche natuur, die zich opsloot in zichzelf, die zich als omgeven had met een pantser van apathische kille onverschilligheid... Maar daarbinnen smeulde — onbewust — het oude vuur.

De jolige, hartelijke vader trok de kinderen als vanzelf tot zich: langzamerhand vervreemdden zij van de stille, zwijgende figuur met het bleke gelaat, waarin als twee

Dat was de Ambachtsschool, die uitging...

Moelijk kwam de oude vrouw overeind, met een driftig gebaar gooide zij de plaid van zich af en begaf zich naar het raam...

Die jongens... iederen morgen kwamen zij langs om half negen... en dan weer om 12 uur... en 's middags nog twee maal. Alleen 's Zaterdagmiddags niet... dan was er vrij...

De bevrijding van Keulen.

De laatste Engelsche soldaten zijn de vorige week uit Keulen vertrokken, waardoor de bezetting „onzichtbaar" is geworden. De Keulenaars hebben dit feit in een nachtelijke bijeenkomst voor den alouden Dom plechtig gevierd!

TWAALF AMBACHTEN....

('n Oude Spreuk in 'n Nieuwen Tijd).

Jan Pech was sigarenmaker,
Tot... men op een dag zoowaar
Machinaal sigartjes draaide...
Toen was Jan zelf de sigaar.

Janus werd een eerzaam schrijver,
Zij 't kort, want op 'n dag
Kocht z'n baas kantoormachines,
En Pech kreeg eervol ontslag.

Palfrenier werd onze vrind toen!
Ach, hoe kort was ook diè pret...
't Allerlaatste paard stond weldra
In 't museum opgezet.

Na lang zoeken nam hij graag een
Steenendragersbaantje aan,
Maar... men ging electrisch hijschen,
En weer kreeg Jan Pech gedaan!

Toen kreeg-ie een conducteurspost
Op de electrische tram;
Daar bleef hij juist zeven weken,
Tot de éénmanswagen kwam.

Janus werd lantaarnopsteker,
Maar hij raakte 't baantje kwijt,
Want inplaats van gasverlichting
Nam men electriciteit.

Daarna trad-ie in 's lands leger,
Werd een knap infanterist,
Doch, o pech, Pech was warempel
Afgeloeid eer hij het wist.

Eind'lijk werd-ie gravendelver
En hij lachte al content,
Maar iets later werd een' elk met
Apenklierstof ingeënt.

J. Cats Jr.

Mr. G. Schimmelpenninck

hoopt den vijftienden Februari a.s. den dag te herdenken, waarop hij voor 25 jaar tot burgemeester van Wijhe werd geïnstalleerd.

lijk... en over de school... Maar ze deed nooit zoiets... Daar zouden juf en Bet raar van opkijken... Onbewust hunkerde het oude hart naar iets om te koesteren... naar iets om zich aan te warmen...

Een paar losse sneeuwvlokken dwarrelden als vergeten door de lucht... over de brug in de verte trok langzaam een begrafenisstoet.

„Zoo ga ik ook gauw...“ dacht de oude vrouw en er stak iets van tranen in de bevende oogen. „Maar eerst moet ik toch nog honderd worden...“ verzette koppig de ontembare levenskracht zich in haar.

Als een warm geluk doorstroomde het haar plots... die honderdste verjaardag zou nu eens een echte feestdag zijn... op dien eenen dag zou ze inhalen al wat ze jarenlang smartelijk had moeten derven... De kinderen zouden komen... en de kleinkinderen, en er zouden bloemen zijn... veel bloemen natuurlijk en... en groen... ze zouden zeker versieren... en de burens zouden komen en wie weet... misschien de burgemeester... De grootvader van dezen burgemeester was een intieme vriend van haar man geweest... Ze zou zich op dien dag eens niet laten vertroetelen en verzorgen alsof ze een invalide was... Op dien dag wilde ze zijn zooals ze vroeger geweest was vóór die kluisterende ban van kilheid om haar hart geslagen was...

Terug in haar stoel begon zij te bedenken wat er allemaal op dien dag gebeuren moest voor heerlijks en buitenge-

leunend op het zwarte stokje, trad zij in de eetkamer...

Op de tafel de jaarlijksche plichtmatige ruiker kleine chrysanthen van juf en Bet...

Verder niets...

Even bleef zij onthutst staan... langzaam voelde zij het warme geluksgevoel uit zich wegebben. Zwaaar zonk een

akelige kilte in haar... Hadden... zij... vergeten... of... of... was het weer de overdreven angst om „de oude vrouw“ iedere emotie te sparen...? Ach... de warme, innige, levende emotie... waarnaar zij haakte... met heel haar arme, dorreziel... Eens — eens wilde zij zich uiten — zich geven... op haar feestdag...

Later op den dag kwamen de kinderen met de kleinkinderen. Zij brachten cadeautjes en bloemen... zij spraken gedempt en langzaam... en nimmer tegelijk... de kleinkinderen deden onwennig, schuw, hingen lusteloos-verveeld voor de ramen.

Het voorbijtrekken van de Ambachtsschool gaf even wat vertier.

„Wat 'n herrie...“ sprak Karel geïrriteerd en hief even de welverzorgde blanke hand — hetzelfde beschaafde protestgebaar, dat haar vroeger in Willem zoo nameloos geërgerd had...

„Waarom huist u niet achter, Moeder?“ vroeg hij.

De oude vrouw keek hem aan, en zei niets.

Het wrokte in haar van een trillend onbegrepen verzet... Waarom... waarom was het zoo niets feestelijk... Waarom hadden ze het niet der moeite waard gevonden... er iets van te maken...? Meenden zij dat ze er onverschillig voor was... dat het haar koud liet... zooals zij altijd gemeend hadden, dat alles haar koud liet? Ze wilde het hun wel toeschreeuwen: „Geef me nog dat beetje liefde, dat beetje warmte, dat jullie me zoo lang onthouden hebt...!“

De Brink met de Waag te Deventer.

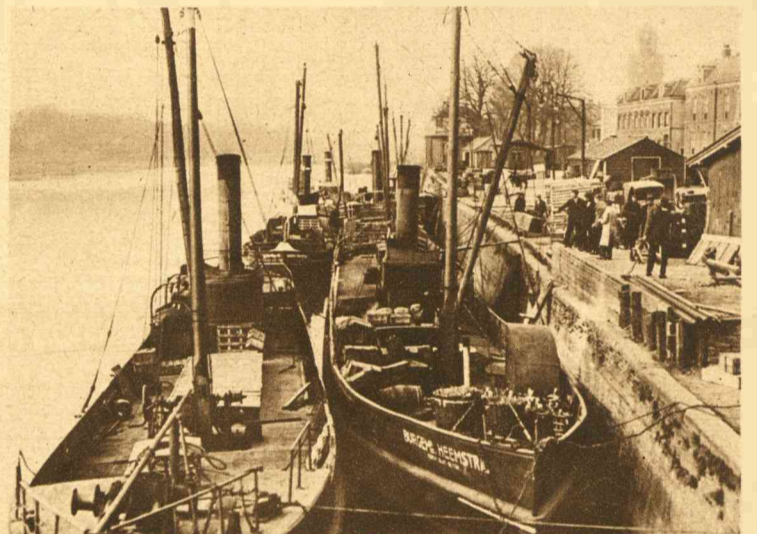
Deventer, gelegen aan den IJsel en de spoorlijnen Zwolle—Arnhem en Utrecht—Rheine, is een van de belangrijkste plaatsen van de provincie Overijssel. Het is een zeer oude stad. In de middeleeuwen behoorde ze tot de Hansesteden en was na Antwerpen en Amsterdam de grootste koopstad van de Nederlanden. In 760 werd Deventer door de Saksen verwoest, in 882 door de Noormannen veroverd. In 1591 veroverde Prins Maurits de stad op de Spanjaarden.

De oude haven te Deventer.

De toren van de St.-Lebuinuskerk.

Gezicht op den IJsel.

woons. Als een lichtende gedachte schoot haar plots een denkbeeld te binnen... zij zou dien dag haar fortuin verdeelen onder de kinderen.

„Zij hebben er lang genoeg op gewacht...“ prevelde zij en een guitig lachje verhelderde het strenge gezicht.

Het was van dien dag af of de ijskorst rondom haar hart gesmolten was...

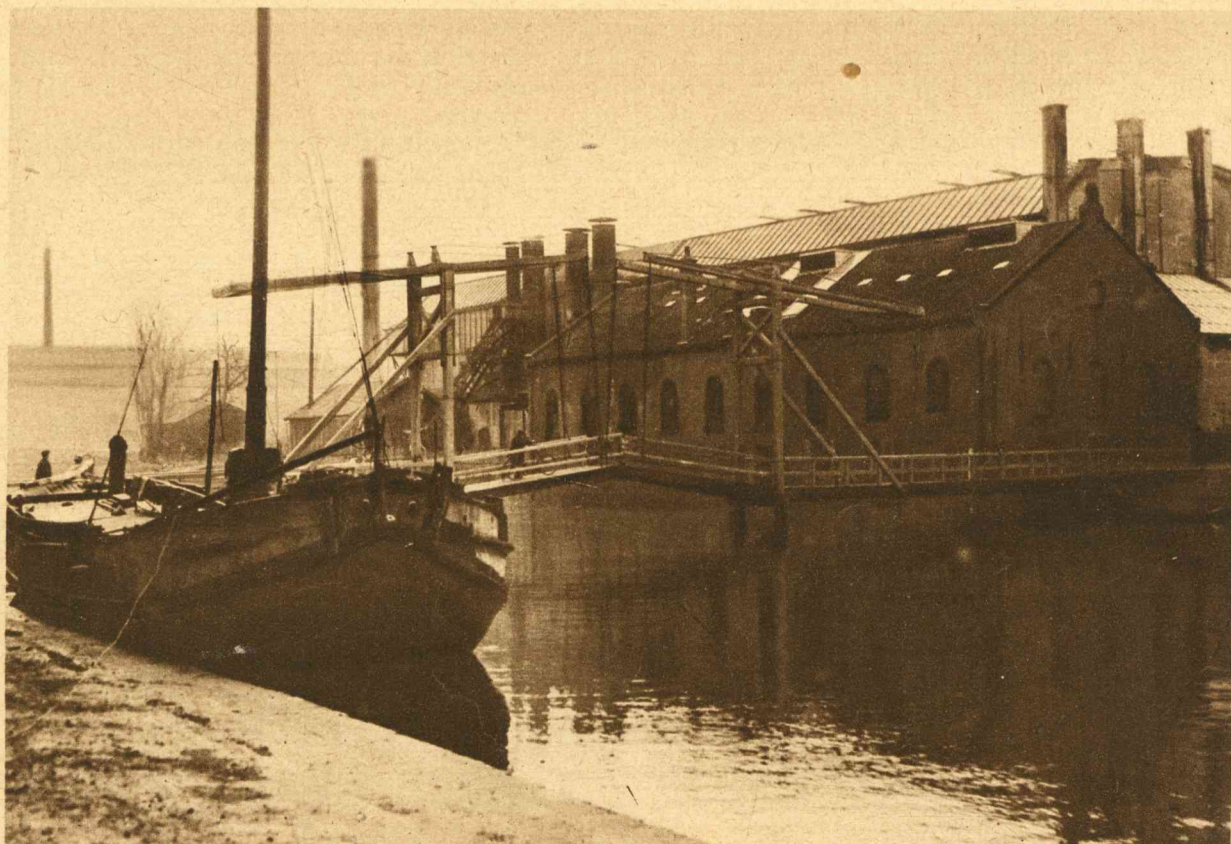
Al het warm-menschelijke, dat zij gedurende lange jaren moedwillig onderdrukt had, scheen zich met kracht baan te breken... een warm geluksgevoel doortintelde haar en scheen haar nieuwe kracht te geven. Zij leefde nog slechts voor dien dag, die voor haar zoo oneindig veel meer betekende dan een bijzondere verjaardag alleen...

De 15e Januari was haar verjaardag.

De ochtendpost bracht de gewone brieven, een enkel drukwerkje en de courant.

Bevend kleedde zij zich aan, treuzelde langer dan gewoonlijk...

Nu het groote oogenblik gekomen was, zag zij er toch tegen op... Eindelijk, zwaar

De Bokkingshang, een zeer karakteristiek bruggetje, te Deventer.

Den ganschen dag was ze vreemd-stil en afgetrokken.

De kinderen braken vroeger op dan anders.

Toen bij het afscheid kwam het... „Nu moeder,“ sprak Elly, de schoondochter, hartelijk, terwijl zij haar op beide wangen zoende, „nu nog maar één jaartje... en dan hebben we een reuzenfeest... houd u je maar goed, hoor!“

Toen ze allemaal weg waren, zat de oude vrouw alleen bij de tafel en dacht na over die woorden... Haar moeilijk denken scheen ze niet te kunnen vatten... Telkens scheen de betekenis haar te ontglippen.

Nog maar een jaartje... dus... dus... dan was ze vandaag nog niet eens honderd... dat duurde nog een heel jaar. Zij wist, dat zij de kracht miste om een heel jaar ten tweeden male naar dien grooten dag toe te leven met hetzelfde warm-blijde gevoel van verwachting... Van onder de gesloten oogleden drupten langzaam twee tranen langs de ingevallen mondhoeken...

VERMOEDENS VAN MISDAAD

door JERMYN MARCH

Geautoriseerde vertaling uit het Engelsch

29)

Hij was uiterst voorzichtig om ongezien te blijven, en kroop naar een punt, vanwaar hij, zelf onzichtbaar, over de kleine baai heen kon zien; daar, op het smalle strand, dat de ebbe had bloot gelegd, zag hij een leege boot half uit en half in het water. Een zwaar gebouwde man met kromme beenen liep haastig over het strand. Hij wierp vluchtige blikken naar beide zijden terwijl hij, naar het scheen, recht op de overhangende rotsen afliep, waar die in de schaduw lagen; en plotseling was hij op wonderbaarlijke wijze verdwenen.

De kijker bleef doodstil liggen, zijn moeheid was vergeten, zijn oogen tuurden in de richting waar hij den man het laatst gezien had.

Daar kwam hij weer — neen, nu waren er twee, of waren het er drie? Waar voor den duivel waren ze vandaan gekomen? De grootste van de twee droeg een derde in zijn armen . . . weer mis — er waren er slechts twee en zij droegen een langen vormeloozen klomp tusschen hen in. Ze droegen het ding tot op het strand, en legden het op den bodem van de boot; daarna duwden zij het bootje af, en klommen er in, ieder nam een roeispaan.

Een grijnslach joeg de verbaasdheid van het bleeke, platte gezicht van den man, die de boot langzaam langs de in zee uitstekende landpunt zag verdwijnen. Smokkelaars!

Dienzelfden middag hadden ze over dien ouden, ongeoorloofden handel onder de bedienden gesproken. Een van de bedienden had volgehouden, dat het nog steeds in dit deel van de wereld gedaan werd. Hij waser blijkbaar op gesteld geweest, den „blasé" vreemdeling te overtuigen, dat zulke onwettigheden nog voorkwamen in dit rustige oord. De huisknecht had om de mededeeling gelachen, maar hier was ongetwijfeld het bewijs, vlak onder den neus van den vreemdeling. Een gek ding in dezen uithoek, waar een man meer dan twee mijl opgejaagd werd, zonder te durven omdraaien om zijn vervolger de keel af te snijden!

Hij veronderstelde, dat de gesmokkelde waar aan land gebracht was geweest in een van de rotsholen, en nu naar een veiliger plaats overgebracht werd; nieuwsgierigheid dreef hem, om te gaan zien en te onderzoeken, waar ze verborgen waren geweest. Het was duidelijk dat men niet te veel kon weten over een land, waar men zelf mogelijk wel eens een schuilplaats zou kunnen noodig hebben.

De kleine baai leek geheel verlaten in het maanlicht, en hij kroop naar voren, in de schaduw blijvend van de rotsen die over hem heen hingen, de zware braamstruiken zwart afstekend tegen de lucht. Er was geen aanwijzing hier, maar plotseling, toen hij de plek bereikte, waar hij den eersten man had zien verdwijnen, vond hij den uitleg van wat hij gezien had.

Vóór hem gaapte de opening van een donkere gang, die zich hellend in den rotswand uitstrekte. Deze was laag en vierkant gevormd en toen hij voorzichtig naderbij kwam, zag hij tot zijn verwondering, dat hij afgewerkt was met ruwe gehouwen houtsteunsels. Een vreemd ding op deze plaats.

Jacob Moro wist niet, dat deze geheimzinnige gang oorspronkelijk gediend had, om afval uit de ijzermijn, die meer in het land lag, te verwijderen; maar hij was niet zoo ver mis met zijn veronderstelling, dat deze gang later verscheidene keeren door smokkelaars gebruikt was. In den tegenwoordigen tijd echter waren er slechts weinig menschen, die voldoende belang er in stelden, om te weten te komen van hen wier geheugen zoover terug ging, dat aan het andere eind, zoowat vijftig meter verder, de ingang was van de oude hut, waar Sanderson woonde; en dat de ruwe kast, die de gang afslot, een slimme camouflage was voor een deur, die uitkwam in een van de bovenkamers van het huisje.

Moro keek naar de ongelijke zoldering en vond dat het er vochtig en niet erg aantrekkelijk uitzag. Zelfs in de halve duisternis kon hij de druppels zien vallen van de zoldering en de kanten. Een klein stroompje water vloede er uit, dat hier en daar breeder werd en zelfs tot op het strand liep, waar het verdween

in het zand. Maar op dit oogenblik werd hij weer door het geluid van roeispanen opgeschrikt, en hij sloop heimelijk weg naar zijn schuilplaats achter de rots, vanwaar hij den terugkeer van den boot, zonder haar geheimzinnige lading gadesloeg. De langste van de twee mannen stapte er uit en liep het strand op, zich bukkend, om weer door de lage gang te verdwijnen, terwijl de ander weer afstootte en de boot wegroeide in de richting waar Moro zelf vandaan gekomen was. Deze ging anders zitten en zag de boot langs een steenen piertje glijden, waarna een ongewoon angstige vijf minuten voor hem aanbraken. Want de man, na de boot te hebben vastgelegd en langs de pier naar het strand te zijn geloopt, keerde om en kwam recht op hem af.

In 't eerst dacht hij, dat hij gezien was; maar de kerel ging voorbij op drie meter afstand van hem, en toen ook hij weer in de lage gang verdween, evenals zijn metgezel, slaakte Moro een diepen zucht van verlichting. Hij beloofde zichzelf, dat hij eenmaal die gang tot aan het eind zou onderzoeken. De zoogenaamde Franschman in de Berrick Arms zou ook wel belangstellend zijn om ervan te hooren als hij er nog niet reeds van afgwist.

Bij de gedachte aan dat ongelukkige sujet trok Moro

De ex-kroonprins te Doorn

De vorige week heeft de ex-kroonprins van Duitschland een bezoek gebracht aan zijn vader te Doorn, in verband met het feit dat deze kort te voren 67 jaar was geworden. — Onze correspondent wist den kroonprins op de gevoelige plaat te krijgen, terwijl hij een fietstochtje door Doorn maakte.

een ongerust gezicht. De arme kerel was vrijwel afgemaakt. Zou hij tijd gehad hebben om bij kennis te komen en zich uit de voeten te maken, of zouden er andere bij hem zijn gekomen? Wat er ook gebeurd was, hij dorst niet om te keeren om het uit te vinden.

Hij had een gevoel, dat hij niet zoover van zijn eigen nachtverblijf verwijderd was, en hij dacht, dat het maar het beste zou zijn, om er zoo gauw mogelijk terug te keeren. Geve de hemel, dat geen stommerd het lagere raam geopend had gevonden en hem buiten gesloten had!

Alle dingen bij elkaar genomen — vooral het werk, waarvoor hij dien nacht aangezocht was, en het griezelige eindresultaat, waartoe het gevoerd had — was er iets buitengewoon ongepasts in de hevigheid, waarmee Jacob Moro, moe en met pijnlijke voeten, zich wendde tot de hemelsche machten, toen hij voorzichtig naar White Sands Bay terugging en het kronkelpaadje volgde, dat over de rotsen naar het laantje voor Ashwynne leidde. Het plotselinge geluid van voetstappen deed hem even later weer stilstaan bij de kruising van het wagenspoor met het laantje, en hij kroop weg onder den berm en wachtte, tot twee mannen voor hem uit gingen in het laantje. De gestalte van den man met de kromme beenen, en de lange passen van zijn metgezel waren onmiskenbaar. Hij kon zich niet voorstellen, hoe ter wereld zij in staat waren geweest om daartoe komen vanuit het hol in de rotsen, maar ze waren er toch, — die geheimzinnige smokkelaars.

Moro liet hen voorgaan en volgde voorzichtig, tot een sterke kronkel in den weg hem opeens vlak voor het achterhek van Ashwynne bracht. Hij herkende het onmiddellijk; hij had een merkwaardig geheugen voor plaatsen, die hij slechts eenmaal gezien had; daarbij had hij reeds vroeg in den avond, uit vooruitziende voorzichtigheid, den tuin om het huis zorgvuldig onderzocht, welks in- en uitgangen voor hem belangrijk waren om te kennen.

Maar hij schrikte toch, toen hij den man voor hem uit verdwijnen zag binnen het hek.

„O zoo!" grinnikte Moro onwillekeurig, het scheen, dat tenminste één van de bewoners van Ashwynne redenen had om te gelooven, dat er nog steeds smokkelaars bestonden op de kust van Devonshire.

Toen, nadat hij zelf ook door het hek gegaan was, zacht en voorzichtig loopend, kreeg hij weer den man in 't oog, die stilstond om een sigaret op te steken. De glans van den lucifer, beschut tusschen zijn twee handen, belichtte zijn diepe, ernstige trekken, en Moro, die weggekropen was achter een struik in de buurt, staarde hem bijna ongeloovig aan. Het was niet alleen omdat hij het gezicht kende; maar hij zag het, zooals slechts weinigen het ooit gezien hadden, in zijn ware gedaante, zonder het masker van vormelijke vriendelijkheid; het was een gevaarlijk gezicht. De wilde woestheid, anders nauwelijks in bedwang gehouden, was nu krachtiger dan ooit.

De chauffeur van graaf Arescu wachtte een volle twintig minuten vóór hij zijn weg naar het open raam in de garage durfde vervolgen.

Want de man, dien hij toevallig nagegaan had op het strand, de man, wiens uitdrukking van hardheid hem had verschrikt, was . . . de gastheer en vriend van zijn meester.

HOOFDSTUK XV.

De gasten van Ashwynne waren niet gewoon, naar de kerk te gaan. Laat ontbijt en nietsdoen in den morgen waren de gewone regels voor den Zondag, maar een enkelen keer vertoonde een van de gasten zich in het schilderachtige Normandische kerkje in het dorp Merrowby, en wanneer ze dat verkozen, begeleidde hun gastheer hen altijd gaarne. Daar het een erkende gewoonte was van een Engelsch landedelman, de parochiekerk te steunen, en dan ook nog een goed voorbeeld te geven, maakte hij geen bezwaar om hetzelfde te doen. Het was gewoonlijk vervelend, maar soms wel eens rustgevend.

De Zondag, die volgde op de aankomst van graaf Arescu, was een van deze gelegenheden. De graaf, hoewel hij behoorde tot de Grieksch-Orthodoxe kerk, gaf den wensch te kennen, een Engelschen dienst op het land mee te maken, en Danvers' andere gast verheugde zich op een kleine tien minuten met Blanche Berrick na den dienst.

Jim Warriner ontdekte bij zich zelf, dat de matige genegenheid, waartoe hij zich slechts in staat had gedacht voor eenige vrouw te voelen, zeer was toenomen sinds zijn aanzoek. Het maakte hem onzinnig boos, als hij niet bij Blanche kon zijn; maar hij had Danvers beloofd, den Sarcoviër bezig te houden, en het was zijn eigen denkbeeld geweest, dezen mee te nemen op een wandeling langs het strand en de rotsen — een plan, hoofdzakelijk opgezet om graaf Arescu zoo lang mogelijk uit de buurt van de Carmichaels te houden. Ze zouden wel niet in de kerk zijn vanmorgen — hij was er zeker van. Als de nabijheid van den graaf gevaar voor haar beteekende, dan zouden ze toch in ieder geval gewaarschuwd zijn door zijn briefje, en wegblijven.

Daarom was zijn verbazing groot, toen hij het koele gebouw binnenging, en de eerste personen waar zijn blik op viel, Helen en haar moeder waren, die in de lange bank achter in de kerk zaten tegenover het gangetje, dat naar de deur leidde. Hij was er niet zeker van, of graaf Arescu, die vlak achter zijn gastheer liep, ze al dan niet gezien had. In ieder geval had hij zijn hoofd niet omgedraaid. Maar er was geen twijfel mogelijk, dat zij hem gezien hadden, daar het gezelschap van Ashwynne langs haar had moeten gaan, om hun eigen bank te bereiken, die tegenover de bank van Merrowby Hall was aan den anderen kant van den zijbeuk. Blanche zat er alleen. Sir Denys, die gewoonlijk met haar meeging, was afwezig.

De Sarcoviër keek nieuwsgierig en belangstellend rond. Warriner was ervan overtuigd, dat zelfs het kleinste détail hem niet ontsnapte, vanaf de oude marmeren steenen in de muren, opgedragen aan doode Berricks, tot aan de graftombe op het koor, de koorhemden en de bijna onleesbare woorden in de oude ramen. Maar hij scheen niet achter zich te willen kijken, naar de Carmichaels.

(Wordt vervolgd)

UIT HET VOLLE LEVEN

Links:

Duitsche belangen in Poolsch Opper-Silezië

De vorige week is een aanvang gemaakt met de behandeling voor het Permanente Hof van Internationale Justitie te 's-Gravenhage van de kwestie aangaande de Duitsche belangen in Poolsch Opper-Silezië. — (X) De afgevaardigde der Duitsche regering Prof. Erich Kaufmann. Aan de rechterstafel, v.l.n.r. de heeren: Rabei, Negulesco, Yovanovitch, Altamira, Lord Finlay, Loder, Huber, Woiss, Nynolm, Anzilotti, Beichmann, Rostworowski, Hammarskjöld.

Rechts:

Magda Janssens' jubileum

Vrijdagavond l.l. ging in den Stadschouwburg te Amsterdam „Levend begraven” van Arnold Bennett, waarin Magda Janssens haar 25-jarig tooneeljubileum vierde. De begaafde en bemindde jubilarisse had veel bloemen en gelukwenschen in ontvangst te nemen.

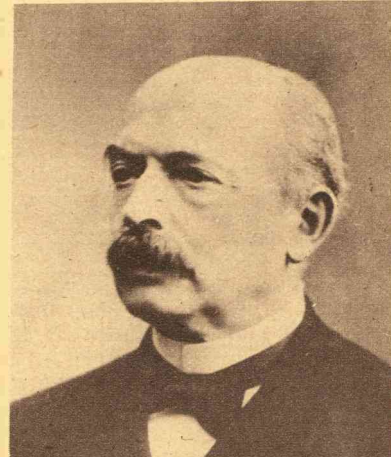
Prof. Dr. H. A. Kramers,

lector aan de Universiteit te Kopenhagen, is benoemd tot hoogleraar in de faculteit der Wis- en Natuurkunde aan de Rijks Universiteit te Utrecht.

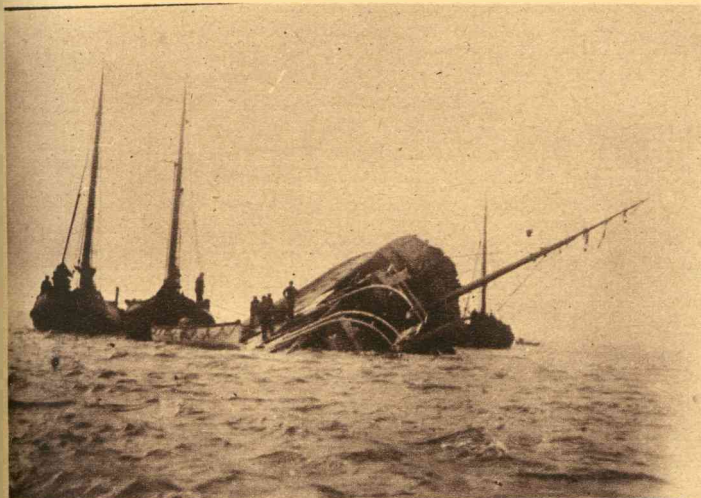
De hulding van den heer Henri Ter Hall

ter gelegenheid van zijn 60sten verjaardag. Zittend, v.l.n.r.: Dr. Rademaker, Prof. Treub, Mevr. Ter Hall, Henri Ter Hall, Dorus Rijkers.

Jhr. Mr. G. L. M. H. Ruys de Beerenbrouck,

oud-minister van Justitie, oud-Commissaris der Koningin in Limburg, is op zijn landgoed „Wolfrath” te Holtum op 83-jarigen leeftijd overleden.

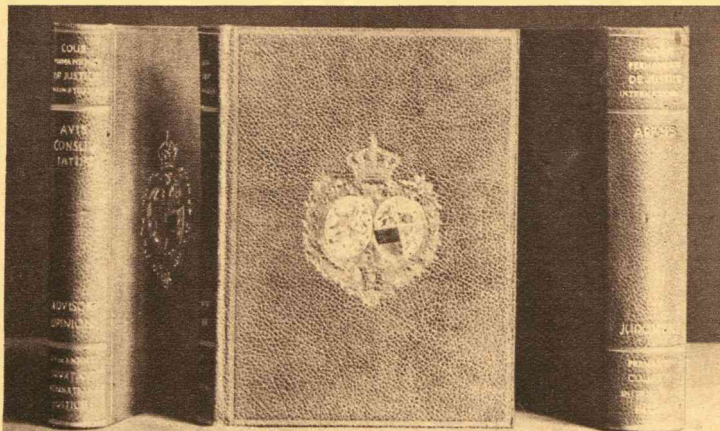
De aanvaring op de Schelde

De vorige week had op de reede voor Vlissingen een aanvaring plaats tusschen de Engelsche stoomschepen „Whimbrel” en „Marlock”. De „Whimbrel” zonk kort daarna, alleen het achterschip steekt nog boven het water uit. De bemanning werd gelukkig gered.

Dr. Zoeller

die tezamen met Dr. Ramon een serum tegen Tetanus gevonden heeft.

Huldeblijk van het Permanente Hof van Internationale Justitie te 's-Gravenhage aan H.M. de Koningin en Z.K.H. den Prins-Gemaal

ter gelegenheid van het 25-jarig huwelijksfeest. Dit huldeblijk bestaat uit een luxe-uitgave van de „Arrêts et Avis consultatifs”, uitgesproken door het Permanente Hof van de oprichting af tot op heden. Deze luxe-uitgave is gebonden in 3 lederen banden, welke banden versierd zijn met de wapens van Oranje-Nassau en Mecklenburg in kleuren.

De Nederlandsche Athletiek Unie

Te Utrecht is verleden week de jaarvergadering gehouden van de Nederlandsche Athletiek Unie, tijdens welke het nieuwe bestuur gekozen werd. V.l.n.r.: de heeren R. J. C. Wartena, F. B. D. van de Ven, E. Huizinga, J. M. Hardeman, P. W. Scharroo, W. A. Deenen, H. Vuyk, C. F. v. d. Meulen.

De Dameshockeydag op Waalsdorp

Op Waalsdorp is Zaterdag l.l. een dameshockeydag met Engelsche spelregels gehouden. — Een foto, genomen tijdens den wedstrijd Togo—B.D.H.C.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

De Koloniale School voor meisjes en vrouwen te 's-Gravenhage.

De bedoeling van de school is om door middel van verschillende cursussen de jonge meisjes en vrouwen voor te bereiden op haar leven in de tropen, zoowel voor Oost- als West-Indië. Hierbij is in de eerste plaats gedacht aan de jonge echtgenooten van de ambtenaren bij het B. B., van de officieren en van de employés der handelsmaatschappijen en plantages.

Het is voor deze jonge vrouwen, die vaak zoo hopeloos onvoorbereid haar soms zeer zware en ernstige taak gaan aanvaarden, zeker niet overbodig, dat er in het moederland een poging gedaan wordt om haar die zoo hoognoodige voorbereiding te verschaffen. Het is zeker niet te verwonderen, dat zij in het vreemde land, ver van verwanten en vrienden (soms bijna uitsluitend op inlan-

Gekleede hoed met breeden voorrand van zwart velours panne. Op den opgeslagen achterrand zijn eenige zijden rozen gehecht.

ders aangewezen) fouten begaan in haar gezinsleven, die voor de gezondheid of het leven der haren onherstelbaar zijn. Het leven in de tropen stelt zwaarder eischen aan de kennis der huisvrouw en moeder in verband met zuigelingenverzorging, kraamverpleging, hygiëne, voeding, en huiselijke ziekenverzorging dan hier in Holland. Menig ongelukkig afgeloopen ziektegeval of ongeval zou een ander verloop hebben gehad, indien de betrokken huisvrouw beter op de hoogte ware geweest van de eerste beginselen der bovenomschreven kundigheden. Te meer is dit het geval, waar men in de binnenlanden vaak uren ver verwijderd is van een plaats, waar goede deskundige hulp te verkrijgen is en er juist, in verband met het klimaat en deszelfs eigenaardigheden, zeer veel afhangt van het eerste ingrijpen.

Ook het meestal totaal onbekend zijn met taal- en volkenkunde maakt het leven van menig jong vrouwtje onnodig moeilijker.

Het gezinsleven zal er stellig ook op vooruitgaan, wanneer de vrouw door voorbereiding beter tegen haar taak is opgewassen. Het is, vooral in de tropen, van groot belang, wanneer de vrouw in staat is haar echtgenoot een milieu te scheppen, dat hem de vele moeilijkheden van zijn werkring vergoedt.

Vele jonge mannen zijn huiverig om Europeesche vrouwen naar de binnenlanden te laten uitkomen. Voor het betere verband tusschen de Europeanen en de Inlandsche bevolking is het mede van groot belang of de vrouw voorbereid is op haar omgang met de Inlanders en of zij in staat is hen te helpen. In verband met al deze belangrijke moeilijkheden in het leven der vrouw in de tropen, moet het niet langer kunnen voorkomen, dat wij jonge meisjes (soms nog kinderen) naar Indië uitzenden, totaal onvoorbereid op de haar aldaar wachtende groote moeilijkheden. Dit is, om geen scherper woord te gebruiken, onverantwoordelijk tegenover haarzelf en haar gezinnen.

Beziel door het schoone doel van mede te werken aan het uitzenden naar Indië van goed voorbereide vrouwen en meisjes, mocht het bestuur er na anderhalf jaar ingespannen arbeid, in slagen op 24 September 1921 de school op bescheiden voet te kunnen openen. De leerstof omvat land-, taal- en volkenkunde, tropische hygiëne, eerste hulp bij ongelukken, huishoudelijke ziekenverpleging, dierenverzorging, naailessen, huishoud- en kooklessen en een volledige moedercursus, alles met het oog op het leven van de a. s. vrouw en moeder in de tropen. Over de resultaten van dit onderwijs mag het bestuur zeer tevreden zijn.

Recepten.

Pommes au riz.

Benodigd: 1 L. melk, 150 Gr. rijst, zout, 1 rol amandelpers, 5 appelen (goudrenetten), 100 Gr. bruine suiker, $\frac{1}{2}$ dL. water, 5 geconfijte kersjes (groene kleur).

Bereiding: De rijst wordt eerst gewasschen in een zeef, daarna gaar gekookt in kokende melk met een kleine hoeveelheid zout, af en toe wordt er in geroerd, waarna de amandelpers wordt toegevoegd.

De appelen worden gewasschen en geboord, waarna ze in de braadslee in den oven worden gezet, totdat ze zacht zijn. De schil wordt er voorzichtig afgenomen.

De bruine suiker en het water worden tot stroop gekookt en daarna over de appelen gegoten, zoodat deze ermede bedekt zijn.

Een geconfijte kersje wordt in vier partjes gesneden, maar niet heelemaal doorgesneden, zoodat er vier blaadjes gevormd worden, daarmee wordt de appel versierd.

De appelen worden op de rijst in een vuurvasten schotel opgediend.

Citroenlimonade.

De schil van drie mooie sinaasappelen raspen op 2 pond stukken witte suiker. Dit laat men smelten in 1 L. gekookt water; als de suiker gesmolten is, voegt men er 25 gram citroenzuur bij. Dan de limonade door een neteldoekje zeven en in flesschen bewaren.

Wijnsaus.

Benodigd: 2 eieren, 10 gram puddingmeel, 2 d.L. witte wijn, 60 gram suiker, $\frac{1}{2}$ citroen.

Bereiding: De eieren kloppen met de suiker, het meel, aangemengd met den wijn, citroensap en schil toevoegen, de saus onder goed roeren laten doorkoken.

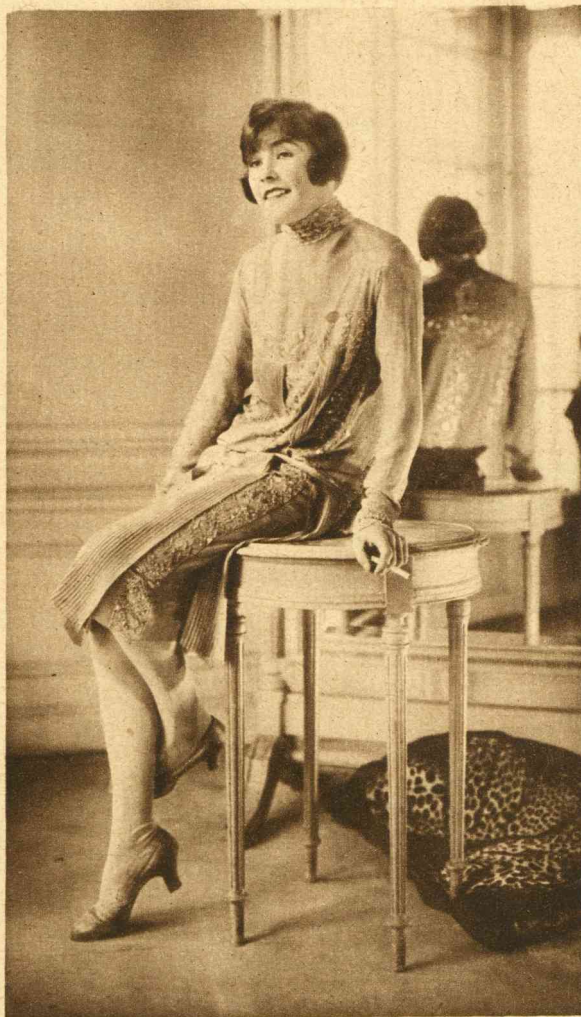
Wist U...

dat reeds vele jaren ter bewaring van de groene kleur van groenten, daaraan kopersulfaat wordt toegevoegd?

dat 50 tot 55 mgr. koper per K.G. stof voldoende is om de frissche kleur der groenten te behouden?

dat uit den aard der zaak een dusdanige behandeling van levensmiddelen niet aanbevelenswaardig is?

dat evenwel bij proeven, op ratten genomen, niet gebleken is, dat de opname van sporen koper gedurende een langeren tijd een schadelijken invloed op de gezondheid uitoefent?

Fraai middagtoilet van crêpe marocain met glinsterend galon op voorpand en rug. Losse geplisseerde slippers voltooien dit bekoorlijke geheel.

Wat is Margarine?

Margarine is een surrogaat voor natuurboter, waarvan het voornaamste kenmerk is, dat het vetgehalte niet uitsluitend is ontleend aan koe-melk.

Het denkbeeld om uit dierlijke en plantaardige vetten een goedkoop product samen te stellen, dat in smaak en uiterlijk zooveel mogelijk de natuurboter nabij komt, is reeds tamelijk oud. Napoleon de Derde moedigde dit denkbeeld zeer aan toen in Parijs toentertijd de boter tien frs. per kilo kostte.

Miège Mouriès, een scheikundige, die zich voornamelijk toelegde op de bereiding van allerlei spijsvetten, komt de eer toe de margarine te hebben uitgevonden. Kort vóór den Fransch-Duitschen oorlog in het jaar 1869.

Margarine wordt in hoofdzaak toebeid als volgt: Rundertalk wordt zorgvuldig gewasschen en machinaal

Vluge trotteurhoed van vilt met breed ripslint gearneerd.

gehakt, waarna het in een gesloten met roerspatels voorzien ketel langzaam in water gesmolten wordt.

Het vet, dat als een heldere gele vloeistof bovendrijft, wordt afgegoten en in vaten afgekoeld op ongeveer 25°.

De zwaardere deelen van het vet, palmitine en stearine — gewoonlijk margarine genoemd — worden stijf bij dit afkoelingsproces, terwijl het vloeibaar blijvende gedeelte, oleo-margarine geheeten, op machinale wijze wordt afgescheiden. Op 100 deelen rundertalk wint men in doorsnee 40 à 50 deelen oleo-margarine.

Oleo-margarine heeft een aangename smaak en ziet er uit als olijfolie of gesmolten boter. Wanneer men deze zelfstandigheid tot op 18° afkoelt, verkrijgt men een nagevoeg witte massa, die vrij is van talkreuk (rundvet) en voordeelig in de huishouding gebruikt kan worden bij braden en bakken.

Deze margarine is echter nog geen margarine-boter. Door het toevoegen aan oleo-margarine van kleurstof en $\frac{1}{4}$ van het gewicht aan versche melk en het duchtig karnen, verkrijgt men de zoo op boter gelijkende margarine.

Later veranderde de oorspronkelijke bewerking en verving men de oleo-margarine door kokos- en palmenvet of reuzel. De margarine heeft zich sinds haar ontstaan nimmer in de onverdeelde gunst van het publiek mogen verheugen. Sinds de overheid echter door middel van warenwet en keuringsdienst 'n waakzaam oog houdt op onze consumptie-artikelen, is hierin groote verbetering gekomen

Hebje water, hebje broot,
Klaeght dan niet van hongersnoot.

Die niet en doet gelijk de gans,
Om lang te leven weinig kans.

Eetje peer, en eetje kaes,
Drinckje niet, soo zijt ghy dwaes.

Waer ongelycke peerden trecken
Kan noyt tot eenigh voordeel strecken.

Die staegh in 't duyster leyt en vroet,
Dat is een linckert, of een bloet.

Voor al u saken wel besint,
Wanneer u schip seylt over de wint:
Want die in 't grypen eens misdoet,
Verliest wel licht-lyck lyf en goet.

Dat het schaepjen wolle geeft,
Dat de by om honigh sweeft,
Dat den os uyt ploegen gaet,
Komt niet tot der dieren baet.

HET GOUD DER NEVELBERGEN...

Een roman uit Canada door Emil Droonberg

Geautoriseerde vertaling door
J. P. WESSELINK-VAN ROSSUM

2)

Van die wilde ondernemingen! ja zeker! De groote, bekende financiers geven zich daar niet mee af. Ze weten maar al te goed, dat goudmijnen zoo tamelijk wel de meest onzekere speculaties zijn, die men zich denken kan. De mijnen kunnen vandaag nog bestaan en een rijken voorraad opleveren, morgen houdt de ader wellicht op. Dit heeft natuurlijk alleen maar betrekking op goudmijnen, maar stofgoud is er ook bijna niet meer. De geheele oppervlakte der aarde is al lang afgezocht."

"Volstrekt niet," viel Warren met de beslistheid van een vakman in de rede. "U behoeft slechts naar Alaska te gaan, om nog ontzaglijke stukken land te vinden, waar nog nooit een prospector rondgedwaald heeft en die heden bij de geografen nog onbekend zijn. Ook hier in Britsch-Columbia, dus vlak bij huis, is er nog land genoeg, dat nooit doorzocht is. Bovendien wordt stofgoud gewoonlijk niet aan de oppervlakte der aarde gevonden, maar ligt het meestal zeer diep."

"Dat is het juist! Als men maar de geheele laag alluvium van de aarde kon omgraven, dan zou men waarschijnlijk stofgoud in overvloed vinden, maar dat is nu juist onmogelijk!"

"Dat is ook niet noodig, want geen enkele prospector graaft er maar op goed geluk op los. Er zijn bepaalde aardlagen, bijv. Titanit-zand, waar men in graaft. Vertoonen zich hierbij sporen van goud, dan graaft hij dieper, waar hij dan wellicht meer vindt..."

"Of misschien ook minder."

"Ook mogelijk. Dan zal hij ophouden met graven..."

"Vermoedelijk."

... en het goud, dat misschien slechts een yard dieper opgehoopt ligt, zal dan niet ontdekt worden, totdat het na duizend of honderdduizend jaar weer door een vulkanische uitbarsting of nog dieper zinkt, of naar de oppervlakte gestuwd wordt..."

... Waar dan latere geslachten van prospectors het zullen vinden," viel ik hem opnieuw in de rede, "aangenomen, dat er dan nog prospectors bestaan. Men mag evenwel veronderstellen, dat tegen dien tijd de menschheid het heeft opgegeven zich door een metaal als door een demon te laten beheerschen."

"Wie weet?" antwoordde Warren op twijfelachtigen toon. "Het komt mij dikwijls voor, dat de menschheid zonder een duivel niet bestaan kan. Eén is haar dikwijls niet genoeg en daarom scheidt ze er zich meerdere, — precies zooals de natuurliefden zich Goden uitsnijden, van wie men ook niet weet, waar de Godheid ophoudt en het duivelachtige begint. Waarlijk, de duivel is ook aan de mode onderworpen. Zoo is het zeer wel mogelijk, dat het goud eens zijn macht over de menschen zal verliezen, maar zeker alleen, omdat ze zich ondertusschen een anderen meer modernen duivel hebben geschapen. Maar u is mij in de rede gevallen. Ik wilde u slechts duidelijk maken, dat zelfs daar vondsten mogelijk zijn, waar prospectors reeds hebben gezocht. U behoeft niet te gelooven, dat men een mijnbouwkundig college moet hebben bezocht, om zulk een vondst te doen. Eenige kennis van zaken moet men natuurlijk hebben, de hoofdzaak leert men echter slechts door de onderzanding. En dan is er nog iets voor noodig, waarover u al eenige keeren hebt gespot! Optimisme!"

"En gelooft u mij maar," vervolgde hij, nadat hij den brand in zijn pijpje gestoken had met een lucifer, dien hij langs zijn khakibroek had afgestrekken, "niemand heeft optimisme zoo noodig als een prospector. Waarom hebben de geleerde heeren mijningenieurs zoo zelden succes, als ze eens in hun vacaties uit prospecteeren gaan? Men zou toch zoo denken, dat zij met hun wetenschappelijke kennis alles op ons voor hadden. Ik zal het u zeggen. Zooals het optimisme onze kracht is, zoo is het gebrek daaraan hun zwakte. Wij gelooven aldoor, dat de volgende slag van

ons houweel ons rijkdommen zal brengen, terwijl de geleerde dikwijls een district doorkruist, waarvan hij zich tevoren overtuigd houdt, dat er niets te vinden is."

Daarin had Warren nog zoo'n ongelijk niet. De grootste vondsten worden dikwijls daar aangetroffen, waar men ze het allerminst verwacht.

"Bovendien moet u bedenken, dat een prospector volstrekt niet alleen naar goud zoekt. Dat was vroeger alleen het geval. Tegenwoordig zoekt een prospector naar alle mogelijke metalen, die nu voor het grootste deel evenveel waarde hebben als goud. De industrie van de laatste jaren heeft een behoefte aan metalen geschapen, die vroeger nagenoeg waardeloos waren en waarvan de meeste prospectors ternauwernood de namen kenden.

De oude en honderdmaal doorzochte landstreken bevatten nog altijd genoeg oude metalen, zooals koper, zink, kwikzilver, lood en niet te vergeten: goud. Men zou evenwel gerust weer van voren af aan kunnen beginnen ze te doorzoeken naar nieuwe metalen, zooals tongsteen, mangaan, molybdenium, cerium, thorium en banadin. Er zijn menschen, die beweren, dat de tijden voor de prospectors voorbij zijn en op die manier denkt u, geloof ik, ook over de zaak. Ik zeg u evenwel: ze beginnen pas."

...het zal in mijn herinnering blijven voortleven al zou ik ook honderd jaar worden en al zou ik het ook dikwijls wenschen te vergeten..."

"Dat geef ik toe. Evenmin bestrijd ik de mogelijkheid, ja, de waarschijnlijkheid, dat u eens een groote ertsader van de een of andere soort zult ontdekken. Ik twijfel er alleen aan of die ontdekking u veel nut zal brengen, vooral, als het gouderts zou betreffen. Ik houd het voor zoo goed als uitgesloten, het kapitaal bij elkaar te brengen om de concessies te exploiteeren. Bij stofgoud is de zaak anders gelegen. Daarvoor heeft men ten slotte maar een houweel, een schop en een pan noodig om het goud te wasschen en terwijl men in het allerongunstigste geval toch nog een dagloon uit de aarde kan wasschen, heeft men daarbij nog het zeer aangename vooruitzicht ieder oogenblik op een rijken voorraad te stooten. Maar juist stofgoud, ik bedoel natuurlijk een rijke en overvloedige vondst, is niet meer voorhanden."

Warren zweeg. Hij trok aan zijn pijp, zonder te merken, dat ze uitgegaan was, zoodat ik den indruk kreeg, dat hij dieper dan gewoonlijk in zijn herinneringen vorschte naar een van de talrijke voorbeelden uit zijn prospectorsleven, waarmede hij iedere afwijkende bewering mijnerzijds steeds wist te weerleggen.

"Geloof u dat?" vroeg hij daarop, als uft een diep nadenken ontwakend, alsof hij zich nu pas mijn woorden herinnerde. "Nu u toch vannacht hier beneden wilt blijven zitten, zal ik u iets vertellen, wat wellicht uw meening wijzigen zal. Het overkwam mij — laat eens kijken! — ja, het was twee jaar voor den oorlog, en het zal u bewijzen, dat de wereld toch nog niet zoo klein is, als u schijnt te willen aannemen en dat er nog altijd plaatsen zijn, waar men zich slechts heeft te bukken om goud op te rapen — als men er maar den moed toe heeft! Ik moest er vandaag juist weer door den storm aan denken, ofschoon het geval eigenlijk nooit uit mijn herinnering verdwenen is. Het zal daarin blijven voortleven, al zou ik ook honderd jaar oud worden en al zou ik het ook dikwijls wenschen te vergeten. Het was op een winternacht als deze, mis-

schien nog woester, want ik bevond mij geheel boven in het Noorden van Britsch-Columbia.

Maar ik zie, dat mijn tijd om is. Daar komt Mike."

De deur, die naar het erf voerde, ging open en de andere wachter kwam in een wolk van sneeuwstof, die gedurende een oogenblik het geheele vertrek vulde, naar binnen. Warren stond op, trok zijn gordel over zijn dikken mantel, trok zijn muts diep over zijn ooren en ging, na eenige woorden met zijn kameraad gewisseld te hebben, naar buiten om daar voor een half uur zijn post te betrekken.

II

Mike — een anderen naam heb ik nooit voor hem gehoord — stelde absoluut geen eischen aan mijn talent om anderen genoeglijk gezigt te houden, omdat hij zoo doof was, dat men tegen hem schreeuwen moest om zich verstaanbaar te maken.

Met een korte, onverstaanbare opmerking nam hij de zitplaats bij den haard in, die zijn kameraad zoo juist verlaten had.

Ik was moede geworden. Aan slapen viel op mijn nu juist niet gemakkelijke zitplaats niet te denken. Daarvoor zorgde de storm wel, die nog steeds met onverminderde kracht tegen de planken wanden beukte en door de retsen blies, voor zoover hij deze in zijn blinde woede niet door de bevroren sneeuw, die hij voor zich uitdreef, had verstopt. Maar de nacht kroop zoo langzaam om, dat ik althans wilde beproeven, den tijd, waarin mr. Warren verplicht was de wacht te houden, voor een soort sluimering te benutten. Nadat ik nog een korten tijd geluisterd had naar het woeden der elementen, kwam er als het ware een sluier over mijn zinnen en als in een droom drong het veelstemmige huilen der coyoten tot mij door, die door den storm en den honger van de bergen naar beneden in het kamp gedreven waren. Het was maar een licht slaapje, maar het hielp mij toch door dat halve uur heen. Verrast ontwaakte ik uit mijn slaperigheid, toen Mike opstond om zich door Warren te laten aflossen.

Warren trad proestend en snuivend, de sneeuw van zijn voeten stampend en van zijn jas schuddend, de keuken binnen, pookte eerst het vuur op, voordat hij zich bij den verwarmenden haard neerzette. Daarop haalde hij de onvermijdelijke pijp te voorschijn en stopte die bedachtzaam met kennis van zaken met een hoeveelheid „Old chum". Ik verwachtte, dat hij nu wel met zijn beloofde vertelling zou beginnen. Daarin had ik mij evenwel vergist. Hij zat peinzend voor zich uit te staren. Telkens kwam het mij voor, alsof hij onbewust luisterde naar het gehuil der

coyoten daar buiten, als stonden zij in een of ander verband met zijn gedachten. Zij waren trouwens dezen nacht bijzonder driest en opdringend, want hun jammerlijk klagend gehuil klonk dikwijls van zoo nabij, alsof zij vlak voor onze deur stonden.

Warren scheen mijn tegenwoordigheid geheel en al vergeten te zijn. Pas toen ik met verstijfde vingers een sigaret opstak, om althans een kleine afwisseling in de looden stompzinnigheid van dit zwijgend zitten te brengen, werd hij weer op mij opmerkzaam.

"Yes, Sir," zeide hij, alsof hij een tot dusverre zwijgend vervolgde gedachtenreeks op een geliefde plaats plotseling onder woorden gebracht had, "het was een nacht als deze. Erger nog, als het mogelijk is. Ik had in dien winter mijn vallen aan den bovenloop van de Stikine in 't Noorden van Britsch-Columbia gezet. In den daaraan voorafgaanden zomer had ik daar geprospecteerd en daarbij veel sporen van dieren gezien. Het is immers niet bepaald noodig, dat men zoo ver weggaat om met succes vallen te zetten. Menige farmer doet goede vangsten in de nabijheid van zijn farm, maar voor hem is dat bijzaak. Wie zich hoofdzakelijk op het zetten van vallen toelegt, doet beter, niet in de bewoonde streken te blijven. Hij heeft dan meer kans, betere pelzen te krijgen, want rondom de boerenhoeven houden zich meer de gewone roofdieren op.

De prospector heeft daarbij het voordeel, dat hij niet op goed geluk de een of andere streek heeft af te zoeken. Hij kijkt reeds op zijn zomerzwerfingen uit naar sporen van dieren. Dat had ik ook gedaan en was daarbij in een streek terecht gekomen, die mij bijzonder veelbelovend toescheen. Behalve sporen van groot wild, had ik er een groot aantal vossen, wolven, beren en marters ontdekt en daarop had ik het besluit genomen den winter eveneens in die buurt door te brengen.

(Wordt vervolgd)

MEUBELSTOFFEN

WARME TINTEN
RUSTIGE DESSINS

ONVERSCHIETBAAR

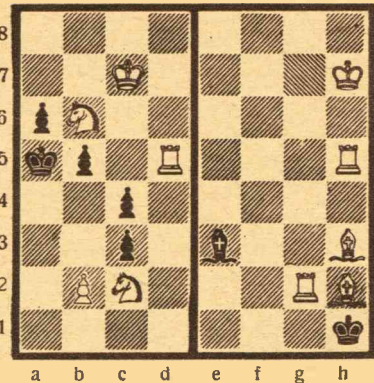
ENORME
SORTEERING

Schaken.

PROBLEEM No. 63 en 64.

Auteur: J. van Dijk, te De Lier.

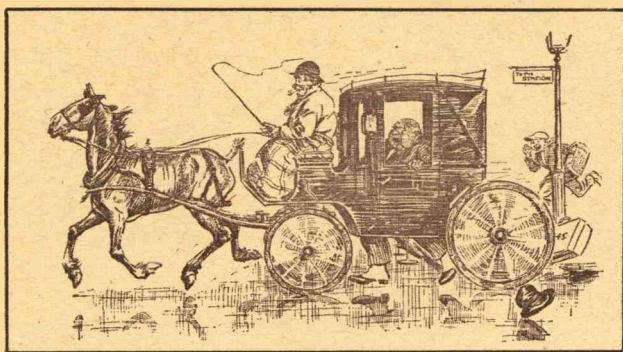
In elk der afdeelingen mat in 2 (twee) zetten.

Oplossing Probleem No. 59 (tweezet), S. Limbach:

- 1. Pf6, c6
- 2. Ld6 mat;
- 1. —, Te3†
- 2. fe3: mat;
- 1. —, Tf3
- 2. Te4 mat;
- 1. —, h5
- 2. Lh6 mat;
- 1. —, Ld5:†
- 2. Pd5 mat;
- 1. —, Tg3
- 2. fg3: mat;
- 1. —, Tg4
- 2. Tg4: mat; enz.

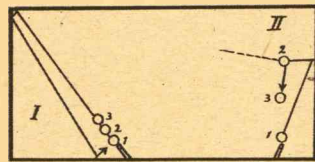
Zie vervolg derde kolom.

Huurkoetsier (denkend aan zijn zwaren passagier): „Ongelooflijk, hoe 'n gang die ouwe knol er nog in kan zetten!”

Biljarten.

De onderlinge ligging der ballen van figuur I is van dien aard, dat een goed biljarter er niet aan zal denken anders dan door masseeren te caramboleeren. Wie niet masseeren kan, zal trachten den stoot te maken van den korten lossen band. Dat is nu eenmaal zoo'n soort traditie. Er bestaat echter nog een derde manier, en dat is die welke de teekening aangeeft. Deze oplossing is verreweg te verkiezen boven het altijd riskante van lossen band spelen. Het is een ontmoetingsstoot, waarbij men zorgen moet, dat bal 1 liggen blijft op de plek waar 2 geraakt wordt, terwijl 3 over drie banden naar den stootbal komt te rollen. De afstoot moet krachtig zijn en bal 1 moet met vlakke queue precies in het hart getroffen worden, zoodat noch doorschieten noch trekken plaats vindt.

Als alle ontmoetingsstooten is ook dit een verrassende carambole. Eveneens een verrassende stoot is die van figuur II. Iets moeilijker om te maken dan de vorige. We veronderstellen dat bij een partij „alles van rood" gespeeld wordt en dat bal 2 de roode is. Schijnbaar is het onmogelijk om van een lossen band te caramboleeren zoodals de teekening aangeeft. Het is dan ook geen gewone losse bandstoot, doch een tamelijk gecompliceerde. Het is een trekstoot met veel rechts h effect, die flink op den band ingestooten moet worden om het terugloopen van 2 op 3 te bewerken. De kleine groote Spaansche biljarter, Emilio Marva, is een meester ook in dit genre.

Dammen.

Een bloemlezing uit het internationale damleven.

„Lokzet-Varia" van G. L. Gortmans, Londen.

Men zou dit stukje gevoelig kunnen doopen: „De mislukte lokzet of de bedrieger bedrogen!"

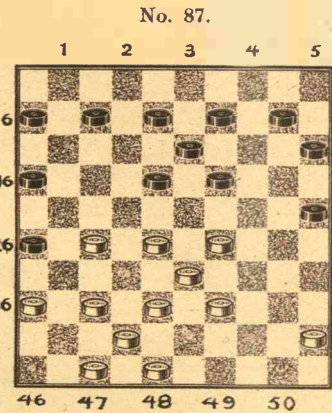
Zwart, op winst belust, speelt 25—30, wit verlokken tot schijfwinst. Welke booze plannen voert zwart wel in zijn schild?

Wit doorziet ze helaas en maakt van den lokzet een dankbaar gebruik door een slagzet uit te voeren, die niet iedereen vinden zal. Men zoekt eerst zelf eens een vergelijkende dan met onderstaanden spelgang. Zwart speelt 25—30 in de hoop op 29—23 van wit, waardoor deze een schijf wint. Zwart zou dan echter vervolgen met . . . , 27×16, 16×7, 7×18.

16—21, 7—11, 8—12, 13×44!

Wit doorziet den snooden toleg en laat zich niet verlokken tot 29—23. Integendeel, hij geeft zwart een schijf present met 27—21. Deze vertrouwt op zijn beurt die goedgeefschheid niet. Hij kon op twee manieren slaan en bemerkt nog bijtijds, dat wit op 26×17 dam zou halen met 28—23. Zwart slaat derhalve 16×27. Hij raakt echter van den wal in de sloot met deze voortzetting door wit's: 27—21, 38—32, 47—41, 37—31, 29—24, 39—24, 45×5 en wint schitterend!

Geo.

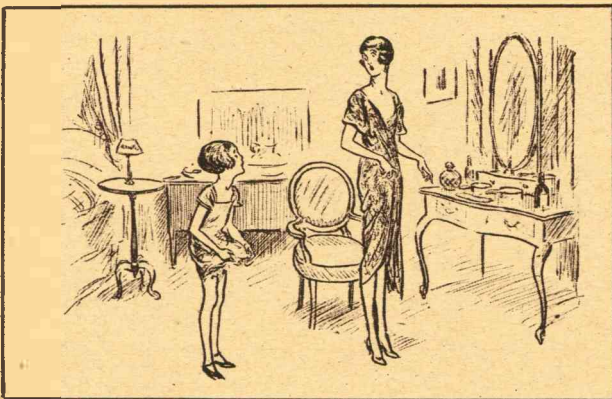
Vervolg Schaakrubriek.

D. I. te A. (U mag na 1. Pa5, Lf5, de dame niet van de 4e lijn wegspeelen, daar zij gepend staat door den zwarten toren op b4— of m. a. w. U zoudt U zelf schaak zetten.)

U hebt zeker een lichten aanval van Schaakblindheid gehad, we hopen dat het geval niet chronisch is.)

J. v. D. te R. (U bent heusch wat te somber! In het ongunstigste geval zou U dat kunnen kosten: 30×f 0.07 = f 2.25, want U kunt toch 2 problemen tegelijk per briefkaart inzenden.)

Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fred. Hendrikstraat 37, Delft.

Moeder: „Hoe vervelend. Nu heeft de coupeuse mijn baljapon niet gebracht, en moet ik in mijn andere avondjapon gaan dansen!"
Willy (die zich de vorige baljapon van haar moeder herinnert): „Wit U mijn jurk soms aanhebben?"

VOOR DE JEUGD

LIESJE BIJ DE VUURMENSCHEN (Slot.)

Snel besloten klauterde Liesje over den blauwen muuren kwam aan een hemelsblauw huisje. Daarvoor, op een grasveld, stond een lange tafel met een hemelsblauw tafelkleed en hemelsblauwe stoelen er omheen. Juist op dat oogenblik kwam uit het huisje een dienstbode in een hemelsblauwe japon en kousen en schoenen van dezelfde kleur; zij droeg een theeblad met kopjes, alles hemelsblauw van kleur. Kort daarna kwam een klein, mager heertje en achter hem stormden twaalf kinderen, zes jongens en zes meisjes, en allen waren hemelsblauw gekleed.

„Opgepast!" riep de heer Hemelsblauw en dreigde met een hemelsblauw stokje. „Wie nu weer zijn koffie omgooit, wordt geelgroen geverfd. Neemt je dus in acht!"

Liesje bemerkte, dat er een kopje te veel op tafel stond en daar ze grooten dorst en honger had, zette zij zich ook aan tafel. Niemand zei daar iets van. Liesje zette het kopje aan den mond, doch toen zij zag, dat de koffie ook hemelsblauw van kleur was, roerde zij aarzelend met een hemelsblauw lepeltje er door, maar durfde er niet van te drinken, bang, dat het vergif kon zijn.

„U kunt er gerust van drinken," zei een meisje naast haar en gaf haar hemelsblauwe suiker en koek. Liesje proefde er van en waarlijk de koffie was heerlijk en de koek smaakte naar amandelen.

„U bent zeker een nieuweling?" vroeg het meisje naast haar. Liesje knikte.

„Waarom zijn jullie allen zoo blauw?" vroeg zij nu nieuwsgierig.

„O," zei het buurmeisje, „als we gehoorzaam zijn, goed leeren en geen koffie morsen, worden we tot belooning blauw geverfd. Zie je dat meisje naast onze leeraar? Heeft die niet een prachtig blauwe kleur? Zij is erg vlijtig en wordt daarom iederen dag geverfd. Die jongen daar, die er zoo vlekkelig uitziet, is de geheele week niet blauw geverfd. De grootste straf is echter, om geelgroen geverfd te worden."

„Ach," zei Liesje, deed van verbazing den mond wijd open en stootte daarbij haar kopje om. Dokter Hemelsblauw dreigde boos met zijn stokje, terwijl de kinderen verschrikt van haar wegstoven.

„Ga dadelijk heen en laat je geelgroen verven," riep hij

„Neem me niet kwalijk," stotterde Liesje. Zij wilde namelijk zeggen, dat haar ouders haar dan niet meer zouden herkennen en werd rood van verlegenheid.

„Hoor je niet wat ik zeg," bulderde dokter Hemelsblauw, terwijl hij donkerblauw in het gezicht werd.

„Laat je dadelijk geelgroen verven."
Juist op dat oogenblik kwam het blauwe dienstmeisje aanloopen. „O, dokter," jammerde zij, „daar buiten staat een dwerg en die zegt, we hebben hier een meisje, dat zijn ring gestolen heeft!"

„Dat is een leugen," riep Liesje uit. „Ik heb geen ring gestolen. De ring behoort aan prinses Vlam!"

Nauwelijks had zij dat gezegd, of de dokter, de dienstbode en de kinderen werden blauwwit en vluchtten weg alsof zij vervolgd werden.

Liesje klauterde nu weer over den blauwen vergeet-mij-nietjesmuur en het roode geraniumhek en liep het rozenbosch in.

Het was intusschen donker geworden. De sterren blonken aan den hemel en tusschen de boomen door zag zij hier en daar lichten flikkeren. Dat waren alle kleine schoorsteenvegersjongers, die fakkels droegen. Muziek klonk door het bosch en daar verscheen koning Vlam in donkerroode zijde met een vurige kroon op het hoofd en koningin Vlam in een roodpaarsen mantel vol diamanten. Zij werden begeleid door een menigte schoorsteenvegersjongens, die fakkels droegen.

De koning en de koningin zetten zich ieder op een gouden stoel, terwijl zijn gevolg in een halven kring rondom hem ging staan.

Toen zei de koning: „Brenge de schuldige hier!"

Nu zag Liesje, dat twee schoorsteenvegersjongens den dwerg naar voren sleepten. Hij beefde over al zijn leden en achter hem kwam zijn vrouw met haar kind op den arm en in de andere hand een bak rookende kolen. Zij was zoo aan den rook gewend, dat zij er niet meer buiten kon.

„Waar is de ring?" vroeg de koning.
„Ik heb hem met de asch meegeveegd, en een klein meisje heeft hem opgeraapt," zei de dwerg bevende van angst.

„Waarom heb je hem haar niet afgenomen?"

„Zij was zoo groot..." stotterde de dwerg.

„Dat zijn allemaal praatjes," riep nu de koningin.

„Hij heeft den ring gestolen. In het vuur met hem en zijn familie!"

Dat kon Liesje toch niet toelaten.

„Halt!" riep zij. „Ik ben het meisje. Ik heb den ring. Ik zou hem allang teruggegeven hebben; maar jullie loopen allemaal weg."

Aller oogen richtten zich nu op Liesje.

„Hebt gij den ring?" vroeg de koning.

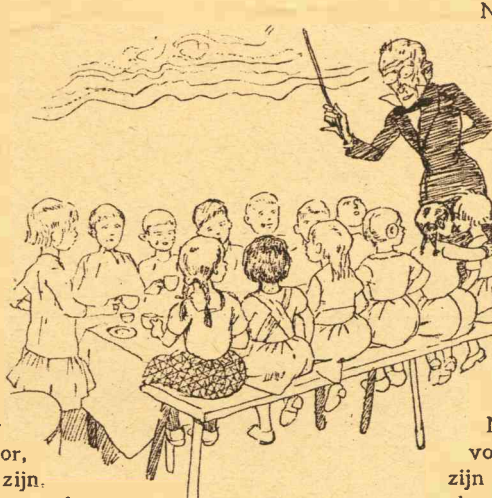
„Ja, ik weet, toen ik bij dokter Hemelsbl..."

Nauwelijks had zij het laatste woord gezegd of de koning, koningin en het gansche gezelschap sprong op.

„Op het houtblok met haar!" riepen zij door elkaar.

„Och, wat zijn jullie allen dom!" zei Liesje. „Bij dokter Hemelsblauw mocht ik geen koning Vlam zeggen en bij u geen dokter Hemelsblauw. Hier heb je je dommen ring terug," en zij wierp dien tusschen de omstanders. Op hetzelfde oogenblik voelde ze, dat zij weer groter en groter werd. Plotseling hoorde zij de stem van haar zusje Greta die zei:

„Maar Liesje, hoe kom je zoo bij de kachel te zitten. Je hebt zoowaar zitten slapen." OOM TOM.

„Wie nu weer zijn koffie omgooit," wordt geelgroen geverfd," dreigde de heer Hemelsblauw.

„Hebt gij den ring?" vroeg de koning aan Liesje.